

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 16 SAYI: 87 Eylül-Ekim 2005

Devrim
Nasıl Yapılır?

Mevcut Durum Üzerine

Mevcut Durumda
“Globalist”ler ve “Sol”lar

TÜPRAŞ’tan
Özelleştirme Dersleri:
Ofer, Doğan Holding ve Legal Sol

Yasallığın
Oportünizmi

Che Guevara

Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi
Halkın Devrimci Öncüleri
Levent Ertümer, Faruk Açıl
Ziya Erdönmez, Serdar Soyergin

“AB’ye bir an önce girelim de
nasıl girersek girelim”

İşte Oligarşi ve AKP Zenginleri!
100 Milyar Dolarlık 100 İşbirlikçi

- Bir ülkede devrim yapmanın nesnel ve öznel koşulları ile buna bağlı olarak saptanmış devrim stratejisinin devrim mücadelesindeki belirleyiciliği üzerine bir değerlendirme. **3** DEVRİM NASIL YAPILIR?
- Ülkemizde gelişen siyasal olayların nesnel ve sınıfsal niteliklerinin değerlendirildiği bir yazı. **7** MEVCUT DURUM ÜZERİNE
- Faşist milislerin “linç” olaylarıyla birlikte başlattıkları güç gösterisi karşısında “globalist” küçük-burjuva aydınları ve legal solun tutumu üzerine bir değerlendirme. **13** MEVCUT DURUMDA “GLOBALİST”LER VE “SOL”LAR
- “Tüpraş vatandır, satılmaz” vb. sloganlarla yürütülen Tüpraş “özellemesi”ne karşı eylemlerin ortaya koyduğu gerçekler üzerine. **16** TÜPRAŞ'TAN ÖZELLEŞTİRME DERSLERİ: OFER, DOĞAN HOLDİNG VE LEGAL SOL
- 12 Eylül sonrasında yürütülen depolitizasyon sonrasında solda egemen olan ideolojiszleşmeye dayanan legalizm ve bu legalizmin oportünist niteliği üzerine. **20** YASALLIĞIN OPÖRTÜNİZMİ
- Che Guevara'nın ölümünün 38. yılı anısına. **26** CHE GUEVARA
- Onlar, halkın devrimci öncüleriydiler, savaşarak, savaşta öldüler. **27** THKP-C SAVAŞÇILARI LEVENT ERTÜMER, FARUK AÇIL ZİYA ERDÖNMEZ, SERDAR SOYERGİN
- Güngör Uras'ın 3 Ekim AB görüşmeleri üzerine bir yazısı. **29** “AB'YE BİR AN ÖNCE GİRELİM DE NASIL GİRELEREK GİRELİM”
- “Türkiyenin En Zengin 100 Kişisi” sıralamasına ilişkin *Ekonomist* dergisinden bir yazı. **31** İŞTE OLİGARŞİ VE AKP ZENGİNLERİ!

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

Devrim Nasıl Yapılır?

Bir ülkede **devrimin nesnel koşulları mevcutsa**, devrim yapmanın temel koşulu, devrimci sınıfların, devrimin gerekliliğinin ve zorunluluğunun bilincine sahip olmalarıdır. Bu bilince sahip olan devrimci sınıfların örgütlenmesi ve devrimin gerçekleştirilmesi için harekete geçirilmesi ise, devrimci bir partinin varlığını gerektirir. Bu nedenle, bir ülkede devrimin gerçekleştirilmesi için, devrimci bir partinin varlığı ve kitlelerin bilinçli ve örgütlü olması şarttır. (Devrimin öznel koşulları.)

Bu temel bir kez saptandıktan sonra, devrimci mücadelenin kısa, orta ve uzun vadeli hedefleri ve devrimci öncünün görevleri saptanabilir.

Eğer bir ülkede devrimin bu öznel koşulları mevcut ise, yapılacak tek iş, nesnel koşulların en olgun olduğu bir aşamada politik iktidarın ele geçirilmesi için kitlelerin harekete geçirilmesidir. 1917 Ekim Devrimi'nde olduğu gibi, nesnel koşulların en olgun olduğu anda (milli kriz), partinin önderliğinde başlatılacak bir silahlı ayaklanmayla iktidar ele geçirilir.

Buraya kadar devrim sorunu, **devrimci öncünün varlığı** ve **kitlelerin bilinçli ve örgütlü olması** sorunu olarak somutlaşır. Devrimci öncü mevcut ise, görev, kitlelerin bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesidir. Bunun için mevcut düzenin niteliğini ortaya koyan geniş bir **siyasi gerçekleri açıklama kampanyası** yürütülerek, devrimin gerekliliği ve zorunluluğu kitlelere gösterilir. Devrimci öncünün yürüteceği tüm propaganda ve ajitasyon çalışmaları, mev-

cut düzenin değişmesi gerektiğini kitlelere göstermeyi ve buna bağlı olarak kitlelerin devrimin gerekliliği ve zorunluluğunun bilincine ulaşmalarını sağlamayı hedefler.

Devrimin gerçekleştirilmesi sorunu bu şekilde ortaya konulduğunda, devrimci mücadelenin hedefleri ve amaçları açık ve net hale gelir. Ancak devrimin gerçekleştirilmesi bu kadar açık ve net hedeflere yönelik bir mücadele yürütülmesine bağlı olmasına karşın, nesnel koşullar da ne denli uygun olursa olsun, devrim gerçekleştirilebilir. Yıllar, on yıllar kitlelerin bilinçlendirilip örgütlenmesi için yürütülen çalışmalarla geçer. Ama devrim bir türlü gerçekleşmez.

Kitlelerin bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi yönünde sürdürülen çalışmalar belli bir ilerleme sağladığında, hiç beklenmedik gelişmelerle bu ilerleme duraksar, geriler ve ilk başlangıç noktasına geri döner. Bu geri dönüşler "devrimci mücadelenin yenilgisi" olarak tanımlandığı ölçüde, "devrim neden yenildi" üzerine tartışmalar da başlar. Bu tartışmalarda, kimi durumda emperyalizm ve oligarşinin "çok güçlü" olduğu sonucuna ulaşılır, kimi durumlarda "karşı tarafın" elindeki propaganda ve pasifikasyon araçlarının (özel olarak "medya") "çok yaygın ve gelişmiş" olduğuna karar verilir. Buna paralel olarak da, devrimin gerçekleştirilmesi için, ya "çok güçlü" olunması gerektiğine, ya da emperyalizmin ve oligarşinin propaganda ve pasifikasyon araçlarının etkisizleştirilmesi gerektiğine hükmedilir.

Birinci durumdan çıkartılan sonuç, alabildiğine örgütlenmek ve örgütlenerek “güç biriktirmek” olurken; ikinci durumda devrimci propaganda çalışmalarının ve araçlarının alabildiğine geliştirilmesi ve güçlendirilmesi gerektiği sonucuna ulaşılır. Ve böylece bir kez daha devrim mücadelesi “kaldığı yerden” başlar.

Yıllar ve on yıllar geçer. Bir yandan yeni insanlar örgütlenir, diğer yandan tüm maddi olanaklar seferber edilerek propaganda çalışmaları için her türlü araç devreye sokulur. Günlük, haftalık ve aylık yayınlara başlanılır, daha fazla maddi olanak bulunursa “televizyon ve radyo” alanına geçilir. Amaç “karşı tarafın” propaganda ve pasifikasyon araçlarını etkisiz kılmasıdır. Yeni unsurlar örgütlenir, kadrolaşılır. Bunlar kitlelerin bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi çalışmalarında etkin biçimde görevlendirilir. İşler yeniden başlamıştır.

Ama, bir yanda devrimci propaganda araçlarının maddi olanakları artan oranda tüketmesi, öte yanda örgütlenen ve hatta kadrolaşırılan yeni unsurların giderek düzen içinde eriyip gitmeleri sonucunda, maddi olanak bulma ve kadro sorunu temel sorun haline dönüşür.

Maddi olanak gereksinmesinin kitleler örgütlendikçe, onların devrime ve örgüte bağlılığı ve fedakarlıkları ile çözüleceği düşünülür. Kadro sorunu ise, aynı biçimde onların devrime ve örgüte bağlılıkları, fedakarlıkları ölçüsünde çözülecektir ve kadrolar kalıcılaşacaktır.

Ancak bir yandan devrimin sınıflarının yoksulluğu, diğer taraftan “kadroların yaşamak zorunda oldukları için düzenin ekonomik ilişkileri içinde “çalışmaya” başlamaları (eğer üniversite öğrencileri iseler okullarını bitirip işe girmeleri), yeniden bir adım ileri, iki adım geriye yaşatır.

Yine de ilerleme sağlanabilir, devrimci mücadelenin gelişmesi için bir çıkış yolu bulunabilir ya da nesnel koşulların ortaya çıkardığı kendiliğinden tepkilerin açığa çıkmasıyla daha geniş kitlelerin devrim mücadelesine katılmasının koşulları oluşabilir.

Bu durumda, bir kez daha politik iktidarın ele geçirilmesi için planlar yapılır. Uygun bir anda başlatılacak bir silahlı ayaklanma için hazırlıklara girilir. Lenin’in Ekim Devrimi öncesinde yaptığı gibi, mevcut durum ve güçler dengesi tahlilleri yapı-

lır, silahlı ayaklanmanın koşullarının ne kadar olgunlaşıp olgunlaşmadığına bakılır ve devrimci öncünün kurmayı, buna bağlı olarak silahlı ayaklanma kararı alır.

Silahlı ayaklanma kararı alındığı ana kadar devrimci öncü, bilinçli ve örgütlü kitlenin içinde silahlı ayaklanmanın hazırlıklarını başlatır. Bunun için “silahlı devrimci komite” oluşturulur, işçi ve köylü milisleri silahlandırılır, yurtsever askerler arasında ajitasyon ve propaganda çalışmaları yürütülür, başarılı bir silahlı ayaklanma için gerekli diğer “önlemler” alınır. Olası bir silahlı ayaklanma durumu hesaba katılarak daha önceki süreçlerde askeri eğitim verilmiş ve belli ölçüde silahlı mücadele deneyimi kazandırılmış kadrolar aracılığıyla işçi ve köylü milisleri eğitilir. Ve herşeyin olgunlaştığına karar verildiğinde, yani 24 Ekim 1917 akşamı Kışlık Saray’a saldırı başlatılır, Kışlık Saray ele geçirilir. Devrim gerçekleşmiştir.

Ancak burada gerçekleşen devrim, teorik planda gerçekleşmiştir. Gerçek yaşamda işler Ekim 1917’de olduğu gibi böyle gitmez.

Sondan başlarsak, önce Kışlık Saray mevcut olmayabilir. Sonra silahlı ayaklanma için koşulların olgun olup olmadığına ilişkin tartışmalarda Zinovjev ve Kamenev gibi “kurmaylar” ortaya çıkar. İşçi ve köylü milisleri silahlandırılacaktır, ama silah depoları mevcut değildir. Daha da geriye gidildiğinde Şubat 1917 Devrimi gerçekleşmemiştir.

Bu olasılıklar göz önüne alındığında yapılacak iş, “güç biriktirmek”, propaganda ve ajitasyon çalışmalarına devam etmek, kitlelerin politize olduğu, Şubat 1917’de olduğu gibi silahla ayaklandığı koşulları beklemekten ibarettir. Bir diğer ifadeyle, devrimin **nesnel koşullarının olgunlaşması**, yani milli krizin derinleşmesi beklenecektir. Artık tüm devrimci mücadele, nesnel koşullar olgunlaşana kadar, kitlelerin mevcut düzene karşı tepkileri açığa çıkana kadar, yani kitleler tepkilerini kendiliğinden ayaklanmalarla ortaya koyana kadar “işleri idare etmek”ten ibaret olacaktır. Kadrolardan beklenen, bu koşullara kadar “diri durmak”, “umudu büyütme” ve devrimci “kararlılığı” yitirmemektir. “O gün, bir gün mutlaka gelecektir” **inancını** korumaktır.

Eğer “ülke içinde pazanın genişlemesine paralel olarak şehirleşme, haberleşme ve

ulaşım çok gelişmiş ve ülkeyi ağ gibi sarmış”, “eski dönemlerdeki halkın üzerindeki zayıf feodal denetim –emperyalizmin fiili durumu bütün ülke çapında değil ticari merkezlerde ve ana haberleşme yerlerinde– yerini, çok daha güçlü oligarşik devlet otoritesine bırakmış”, “oligarşik devletin ordusu, polisi ve de her çeşit pasifikasyon ve propaganda araçları ülkenin her köşesinde egemenliğini kurmuş” ise, “artık geribıraktırılmış ülkelerdeki oligarşik devlet aygıtı, mevcut üretim ilişkilerini –buna ülkedeki kapitalizm iç dinamiklerle gelişmediği için, emperyalist üretim ilişkileri demek yanlış olmayacaktır– uzun bir süre koruyabilecek seviyeye gelmiş, bu ülkelerdeki halk kitlelerinin özellikle geniş emekçi yığınlarının tepkileri pasifize edilerek, bu tepkiler ile oligarşi arasında **sunî bir denge** kurulmuş” ise, “o gün” bir türlü gelmeyecektir.

Bu koşullarda yapılması gereken, bir yandan halkın tepkileri ile oligarşi arasında kurulmuş olan sunî dengeyi bozmak, diğer yandan oligarşik devletin ordusunu, polisini, yani silahlı güçlerini **yenilgiye uğratabilecek** halkın silahlı güçlerini yaratmaktır.

“Oligarşi ile halkın düzene karşı memnuniyetsizlik ve genellikle bilinçsiz tepkileri arasında kurulmuş olan sunî dengeyi bozmanın, kitleleri devrim saflarına çekmenin temel mücadele metodu silahlı propagandadır.

Emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik mücadelelerinin, oligarşik diktatörlük –isterse temsili görünüm içinde olsun– tarafından terörlü bastırıldığı merkezi otoritenin ordusu, polisi, vs. ile ‘dev’ gibi güçlü olarak halk kitlelerine gözüktüğü, gizli işgalin var olduğu bu ülkelerde, kitlelerle temas kurmanın, onları geniş bir siyasi gerçekleri açıklama kampanyası ile devrim saflarına kazanmanın temel mücadele metodu silahlı propagandadır.”*

Silahlı propaganda iki unsuru içerir:

Birincisi, **sunî dengeyi bozmaktır**, yani kitlelere oligarşinin gücünün mutlak olmadığını, ona karşı savaşılabileceğini göstermektir. (**Kitlelerin düzene karşı olan tep-**

kisinin açığa çıkartılması.)

İkincisi, **kitlelere politik hedef göstermek, siyasi gerçekleri açıklamak, onları bilinçlendirmek ve örgütlemektir.** (Kitlelerin tepkilerinin kanalize edilmesi.)

Henüz halk kitlelerinin mevcut düzene karşı tepkilerinin açığa çıkmadığı, bilinçsiz tepkilerinin pasifize edildiği, kısacası halk kitlelerinin bilinçlendirilip örgütlenemediği evrede silahlı propaganda devrimci öncü tarafından yürütülür. Devrimci öncünün, silahlı propagandayı temel, diğer klasik politik kitle mücadele biçimlerini tali (ikincil) olarak ele alıp yürüttüğü mücadelenin adı **Öncü Savaşıdır.**

“Silahlı propagandayı temel alan örgüt, öteki mücadele biçimlerini de gücü oranında ele alır. Ancak öteki mücadele biçimleri talidir. Silahlı propaganda, temel mücadele biçimidir. Bu ekonomik ve demokratik kitle hareketlerine seyirci kalınması demek değildir. Örgüt, gücü oranında, ekonomik ve demokratik hak ve istemler etrafında kitleleri örgütlemeye çalışır. Oligarşiye karşı her çeşit tepkiyi yönlendirmeye uğraşır. Ancak başlangıçta asla her yere koşmaz, gücünü aşan silahla güven altına alınamayan kitle hareketlerinin içine girmez. **Gücüyle orantılı olarak silahlı propagandanın dışındaki, bilinçlendirme, siyasi eğitim, propaganda ve örgütlenme işleri ile uğraşır.**

Klasik politik kitle mücadelesi ile silahlı propaganda birbirini izler ve birbirinin içinde, birbirine bağımlıdır, her biri diğerini karşılıklı etkiler.

Silahlı propagandanın dışındaki öteki politik, ekonomik, demokratik mücadele biçimleri silahlı propagandaya tabidir ve silahlı propagandaya göre biçimlenirler.”*

Öncü Savaşının amacı, sunî dengeyi bozmak ve kitlelere politik hedef göstermek, siyasi gerçekleri açıklamak, onları bilinçlendirmek ve örgütlemektir.

Devrimin gerçekleştirilebilmesi için uzatılmış bir savaş, yani **Halk Savaşı** zorunludur. Emperyalizmin ve oligarşinin askeri gücünü yenmenin tek yolu Halk Savaşıdır.

* Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III.*

Halk Savaşı ise, Giap'ın ifadesiyle, bizden **maddi ve teknik olarak güçlü** düşmana karşı **mutlak siyasi ve moral üstünlüğü** sağladığımız şartlarda verilir. Yani geniş halk kitlelerinin silahlı mücadeleye katılması için hakim sınıfların siyasi olarak tecrit edilmesi gerekir. Bu koşullarda, Halk Savaşını yürütecek silahlı güç (Halk Ordusu) ortaya çıkartılır.

Öncü Savaşının amacı, geniş halk kitlelerini silahlı mücadeleye kazanmak, yani Halk Savaşını başlatmaktır. III. bunalım dönemi ülkelerinde hakim sınıfların siyasal tecridi (II. bunalım döneminde olduğu gibi kitlelerin yoğun eylemler halinde ortaya çıkan tepkilerinin siyasal çalışma ile kanallize edilmesiyle değil) her şeyden önce suni dengenin bozulup bu **tepkilerin açığa çıkartılmasıyla** olur. Oligarşinin siyasal tecridi Öncü Savaşıyla gerçekleşir.

Bunlar bir kez saptandı mıydı, artık sorun, Öncü Savaşını yürütecek bir gücün ortaya çıkartılmasıdır. Böyle bir gücün, "demokratik hak ve özgürlüklerin kullanılmadığı -rafa kaldırıldığı-, daha doğru bir deyişle oligarşi tarafından kullanılmasına 'izin' verilmediği, ordusu, polisi ve diğer güçleri ile emekçi kitlelere tam bir tenkil politikasının izlendiği" koşullarda **legal olarak** örgütlenemeyeceği açıktır. Kafasından tek akım geçen legalizm yandaşı bile bu gerçeği anlamakta fazla zorlanmayacaktır.

Yasadışı ve gizli faaliyet yürüten bir örgütün, gizlilik kurallarını hiçe saymaksızın geniş kitlelere ulaşması ne denli zorsa, bu mücadele içinde yer almak isteyenlerin böyle bir örgüte ulaşmaları da o denli zordur.

Bu, ekonomik ve demokratik kitle hareketlerine seyirci kalınması, bu mücadele alanlarının legalistlerin ve oportünistlerin denetimine terk edilmesi demek değildir. Bu mücadelelerin içine girilmesi, kitlelerin ekonomik ve demokratik hak ve istemler etrafında örgütlenmesi zorunludur. Bu tali mücadele biçimleri, temel mücadele biçimine göre şekillenecektir. Bunu yaparken, yasadışı çalışmalar ile yasal çalışmalar asla birbirine karıştırılmaz.

Kitlelerin ekonomik ve demokratik hak ve istemler etrafında örgütlenmesi ve mücadelesi, kesinkes "kadro" kaynağı ya da örgüt propagandasının yapıldığı alanlar olarak düşünülemez. Bu mücadeleler ve ör-

gütlenmeler, kitlelerin bilinçlendirilmesinin ve harekete geçirilmesinin ikincil araçları olarak ele alınır. Silahlı propagandayı temel alan örgütün kitlelerin ekonomik ve demokratik hak ve istemler etrafında örgütlenmesi ve mücadelesine yaklaşımı, legalistlerin ve oportünistlerin yaklaşımından temelden farklıdır.

Kitlelerin acil gereksinimleri etrafında kitleleri örgütleyip, eyleme sokma ve kitlelere siyasi bilinç götürüp örgütlenme, yani emekçi kitlelerin ekonomik ve demokratik hak ve istemleri etrafında kitleleri örgütleyip, siyasi hedefe yönlendirme legalizmin ve oportünizmin tipik çizgisidir. Ekonomik ve demokratik hak ve istemler için yürütülen mücadele, her durumda bu hak ve istemlerin elde edilmesi ile sona erer ve bu mücadelede yer alan kitlelerin bilinci "sendikal" bilinçten öteye geçmez. Kitleleri politik iktidarı ele geçirmeye yöneltecek olan mücadele, onların ekonomik ve demokratik hak ve istemler etrafındaki mücadelesine "politik nitelik" kazandırılarak gerçekleştirilemez. Ekonomik-demokratik mücadele ile politik iktidar mücadelesini birbirine karıştırmak, birinciyi ikincinin basit bir aracı ve ön aşaması olarak görmek devrimci bir bakış açısı değildir.

Bizler, devrim yapmanın tek doğru yolunun Politikleşmiş Askeri Savaş Strateji'sinde ifadesini bulan devrimci çizgi olduğunu söylüyoruz. Ancak bu, Politikleşmiş Askeri Savaş Strateji'sinin ortaya koyduğu temel ve tali mücadelelerin yürütüldüğü anlamına gelmemektedir. Bizler böyle bir aşamada olduğumuzu iddia etmiyoruz. Bizlerin söylediği tek şey, bu doğru devrimci çizginin izlenmesiyle devrimin kaçınılmaz olacağıdır. Bulunulan her yerde, Politikleşmiş Askeri Savaş Strateji'sinin bakış açısına uygun olarak çalışmak, örgütlenmek ve mücadele etmek günümüzün temel görevidir. Bu mücadelede yer almak isteyen her kişinin görevi, Politikleşmiş Askeri Savaş Strateji'sinin tek doğru devrim stratejisi olduğunu kavrayarak, buldukları alanda bu stratejik çizgi etrafında toplanmak, onun propagandasını yapmak ve buna paralel olarak bulunulan alandaki mücadelelerin bu stratejik çizgiye uygun olarak yürütülmesini sağlamaktır. Her devrimcinin görevi devrim yapmaktır. Devrim yapmanın bugünkü temel ve acil görevi budur.

Mevcut Durum Üzerine

2001 Şubat krizi, Türkiye tarihinin en ağır ekonomik bunalımının doruk noktası olmuştur. “Globalizm” propagandalarıyla körüklenen **tüketim ekonomisinin** bu ağır krizi, herşeyden önce, Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığıyla birlikte emperyalizmin dünyaya tam olarak egemen olduğu, bu egemenliğinin “kapitalizmin zaferi” olarak ilan edildiği bir dönemin sonunda ortaya çıkmıştır. Küçük-burjuva ekonomistlerinin “televoleci” türlerinin “ertelenmiş talep” diyerek göklere çıkardıkları tüketim, bir yandan borsa maceralarıyla, diğer yandan ithal mallara yönelik tüketimle, ülke tarihinde görülmedik bir düzeye yükselmiştir. “Kapitalizmin zaferi” çılgınlıkları eşliğinde ithalata bağımlı bu tüketim patlaması, toplumun her kesimini içine almış, kentlerden köylere, tüm toplumsal kesimleri sonu hiç gelmeyecekmişcesine tüketmeye yönelmiştir.

Borsayla, yüksek faizle, rüşvet ve yolsuzluklarla, banka hortumlamalarıyla, turizm hizmetçiliğiyle ve nihayetinde kredi kartlarıyla beslenen bu tüketim patlaması, **üretmeden tüketen** bir toplumsal davranış biçimi ortaya çıkarmıştır.

Geniş halk kitleleri, özel olarak kent küçük-burjuvazisi, bu üretmeden tüketmeyi “globalizm”in bir nimeti olarak algılamış ve kapitalizmin sonsuza kadar varlığını sürdürececek bir “tüketim toplumu” olduğu inancıyla tüm geçmiş yılların “acısını” çıkartmaya başlamıştır.

Borsa rekordan rekora koşarken, repo, ters-repo sözcükleri dillerde dolaşırken, her

türlü ithal malına yönelik talep alabildiğine artarken, hiç kimse bu “değirmenin” suyunun nereden geldiğine aldınış bile etmemiştir. Tüm topluma dalga dalga yayılan tüketim hastalığı, giderek tüketmekten başka birşeyle ilgilenmeyen bir toplumsal ilişki ortaya çıkarmıştır. Öyle bir toplumsal ilişki ortaya çıkmıştır ki, ülke tarihinin en ağır depremlerinden birisi olan Marmara depreminde ölen on binlerce insanı bile birkaç günde unutabilmiştir. Marmara depreminde annesi, babası, eşi, çocukları, kardeşleri ölenler, birkaç milyon uğruna tüm ölülerini bir kenara itip, dağıtılacağı söylenen paranın kuyruğuna girmeye koşmuşlardır.

Böylesine duyarsızlaştırılmış, tüketmekten başka birşey düşünemez hale gelmiş toplum, AB üyeliği uğruna kendi ülkesinden, memleketinden, topraklarından kolayca vazgeçebilecek bir hale de gelmiştir. Cebine “AB pasaportu” koyduğunda kapağı Avrupa’ya atma hayalleri gören bu toplum, ülke kaynaklarının alabildiğine ve pervasızca talan edilmesine aldınış bile etmemiştir. Tersine, ülke kaynaklarının “özelleştirme” adıyla talan edilmesinin kendilerine getireceği üç-beş kuruşla neler alacağını planlarını yapan alelade insan topluluğu haline dönüşmüşlerdir.

Özellikle kent küçük-burjuvazisinin tüketim çılgınlığı, vurdumduymazlığı dalga dalga ülke sathına yayılmış, neredeyse Lale devrinin “vur patlasın, çal oynasın” günleri yaşanmaya başlamıştır. Her köşe başında “halk konserleri”, “simit sarayları” bu yay-

gınlaşmanın arabesk kültür olguları olarak her yerde görülmeye başlanmıştır.

Kent küçük-burjuvazisinin tüketim çılgınlığı, vurdumduymazlığı, üretmeden tüketme düşüncesi ne denli ülke sathına yayılmışsa, hizmetler sektörü o denli gelişmiş ve neredeyse tek “üretken” sektör haline gelmiştir. Kredi kartlı yaşam sahipleri, mangal partilerinde, bayram turizminde günlerini gün ederken, hizmetler sektörü kırsal alanlardan kentlere yeni göç eden insanların istihdam etmeye başlamıştır.

Tüketim ekonomisinin itme verdiği hizmetler sektöründeki gelişmeler ve bu sektörün işgücü ihtiyacını karşılayan yeni göç dalgası, büyük kentlerde ve turizm bölgelerinde yeni bir toplumsal yapı ortaya çıkarmaya başlamıştır. “Medyatik” dilde “beyaz Türkler” denilen, ancak büyük bölümünü kent küçük-burjuvazisinin oluşturduğu kesimin üretmeden tüketme mantığıyla belirlenen “çalışmama” ve “çalışmayı” küçümseme tutumu, yeni göçmenlerin hizmetler sektöründe tek çalışan kesim haline gelmesine yol açmıştır. Özellikle Güney Doğu Anadolu’dan göç eden Kürtler bu kesimin en büyük bölümünü oluşturmuştur.

AB üyeliği ile birlikte cebine “AB pasaportu”nu koyanın ülkeyi terk etmeyi düşündüğü bu ortamda, onların terk etmeye hazırlandıkları her alan yeni göçmen nüfus tarafından, özellikle de Kürt göçmenler tarafından hızla doldurulmuştur. Artık bu ülkede çalışan, üreten sadece bu yeni göçmen kitlesi olmuştur. Giderek bu göçmen kitlesi, inşaat alanından turizm hizmetlerine, mahalle bakkallarından lokantalara kadar “beyaz Türkler”in boşalttığı alanları doldurmuşlardır.

Borsa vurguncusu, banka hortumcusu, kamu kuruluşlarının “özelleştirme” vurguncularının yanında istihdam edilen kredi kartlı “beyaz Türkler”, kent küçük-burjuvazisi, bu yeni göçmen kitlenin canla başla çalışmasından, kendilerine sundukları hizmetten çok mutlu olmuşlar, yakın zamanda Avrupa’ya kapağı atacaklarından onların daha da gelişip yayılmaları için “yardımcı” olmuşlardır.

2001 Şubat krizi bu tüketim çılgınlığına, toplumsal yapıdaki yozlaşma ve çürümeye bir ölçüde engel oluşturmuşsa da, tüketmekten ve AB üyeliğiyle ülkeyi terk etmekten başka şey düşünemeyen kent küçük-

burjuvazisinin tutumunda hiçbir değişikliğe yol açmamıştır.

Kemal Derviş yeni kurtarıcı, kendi “yaşam tarzları”nın koruyucusu olarak alkışlanırken, AB yolunda engel olarak ortaya çıktığı düşünülen herkes ve her kesim “medya” aracılığıyla kötülenmiş ve sindirilmiştir.

Artık IMF ve AB komisyonlarının her dediği yapılmalıdır! Onların tüketim çılgınlığını sürdürebilmelerinin tek yolu bu olmuştur. Nasıl olsa AB üyeliğiyle birlikte ülkeyi terk edecekleri için, ülkenin ne olacağı da, ülkenin geleceği de onları ilgilendirmemiştir. Ülke, isteyen istediği yeri alabileceği boş ve değersiz bir toprak parçası haline dönüşmüştür. Ermenilere “soykırım” karşılığı olarak şuraları, Kıbrıs’ta “işgal” karşılığı olarak buraları, Ege’de “antik Yunan” karşılığı olarak her yeri bol keseden dağıtmaya başlamışlardır.

Onlar, Avrupa yolculuğu için bavullarını toplarken, ülke toprakları her isteyene vermeye hazır hale getirilirken, “varoşlar” yeni göçlerle dolmuş, onların boşalttıkları her alan hızla doldurulmuştur.

2002 Ekim seçimlerinde büyük gönül rahatlığı içinde AKP saflarına geçen bu kent küçük-burjuvaları, AKP sayesinde ülkede geçirecekleri bu son günlerde elde kalan son şeyleri de tüketmeye yönelmişlerdir.

Daha 2001 Şubat krizinin üzerinden iki yıl geçmeden yeniden başlayan tüketim hastalığı, AKP’nin şeriatçı “sermaye”sinin katılımıyla ülkenin son kalan kaynaklarının da hızla tüketilmesine yol açmıştır. Ekonominin düzeldiğine ilişkin “medyatik” propagandalar tüketimi daha da canlandırmış, AB komisyonlarının birbiri ardına yaptıkları açıklamalarla AB kapısının açıldığı düşüncesi tüketimi katlayarak büyütülmüştür.

Tüketimdeki her artış, hizmetler sektöründe yeni bir büyüme dalgasına yol açarak, bu alanlarda istihdam edilen nüfusu da büyütülmüştür. Böylece hizmetler sektörü, sadece yeni göçmenlerin istihdam edildikleri bir yapıya dönüşmüştür.

Ülkede üretim yapılmadığından, varolan kamu kuruluşları da “özelleştirmeler”le elden çıkartıldığından, sanayi işçilerinin sayısı sürekli azalmıştır.

20 Mart 2003, “kapitalizmin zaferi”inin ilan edildiği, sonsuz kapitalizm cennetinde tüketmekten başka birşey yapmak gerek-

mediğini düşünenlerin “globleşen barış dünyası”nı darmadağın etmiştir. Amerikan emperyalizminin Irak işgali, özellikle “dar geliri”, dolayısıyla tüketim çılgınlığından fazlaca nasiplerini alamamış, ülke kaynaklarının talan edilmesiyle giderek daha da zor duruma düşmüş halk kitlelerini derinden sarsmıştır. Irak işgali, özellikle Amerikan emperyalizminin doğrudan **işbirlikçisi** haline gelmiş olan Kuzey Irak Kürtlerine karşı büyük bir tepkinin de ortaya çıkmasına yol açmıştır. Amerikan emperyalizmine karşı duyulan tepki, “işbirlikçi Kürtlere” karşı duyulan tepkiyle birleşmiş ve “tüm Kürtler”le özdeşleşmiştir.

Kuzey Irak Kürtlerinin, kendileri için “en büyük fırsat” olarak gördükleri Amerikan emperyalizminin Irak işgali sayesinde “kendi devletlerine sahip olma” olanağını ele geçirdikleri düşüncesiyle ve Baas iktidarının ve Irak ordusunun dağıtılmasıyla ülkedeki tek örgütlü silahlı güç olmanın avantajıyla ortaya çıkışları, “medya”ya yansıyan tutum ve beyanları, Amerikan işgaline karşı olan tüm halk kesimlerinin “tüm Kürtlere” olan tepkisini daha da büyütüştür.

Diğer yandan AKP iktidarıyla, en azından Anadolu sanayi ve ticaret sermayesinin biraz daha güçleneceği beklentisi gerçekleşmemiş, tersine AKP destekçisi “yeşil sermaye” kesimlerinin daha da semirmesine ve güçlenmesine yol açmış olması **küçük ve orta sermaye kesimlerinin** hoşnutsuzluğunu daha da artırmıştır. Uzanların “yolsuzlukları”nın üstüne gidilmesiyle “beyaz Türkler”in üzerine gidileceği beklentisi içine giren küçük ve orta sermaye kesimlerinin, Uzanlardan boşaltılan alanların AKP’li “yeşil sermaye”nin eline geçerek “islami sosyete”nin semirme alanları haline dönüşmesi AKP’ye olan umutları sarsmıştır. AKP iktidarına kadar “beyaz Türkler”in elinde bulunan ithal malları ticaretinin, AKP iktidarıyla birlikte “islami sosyete”nin eline geçmesi, Anadolu küçük ve orta sermaye kesimlerinin AKP’den kopmalarına yol açmıştır.

İthal mallarına yönelik “kredi kartlı talep”teki artışa karşın, iç pazar için üretim yapan sermaye kesimleri ile bu ürünlerin ticaretiyle uğraşan tüccar ve esnaf kesimlerinin durumunda hiçbir değişiklik olmamıştır. AKP iktidarıyla birlikte ortaya çıkan tek değişiklik, “beyaz Türkler”in yerini “ye-

şil Türkler”in almasından ibaret kalmıştır.

Turizm sektöründe “herşey içinde” uygulamalarıyla fiyatların alabildiğine düşmesi ise, bu sektördeki rekabeti şiddetlendirmiş, giderek bu sektörde yeni bir paylaşım savaşına yol açmıştır. Bu paylaşım savaşında bu sektörde istihdam edilen Kürt göçmenlerin “vurucu güç” olarak yer aldıkları ölçüde, rekabet “Türk-Kürt” ayrışmasına ve çatışmasına dönüşmüştür. Turizm bölgelerinde, özellikle Kuşadası’nda meydana gelen bombalı eylemler, “medya” tarafından ne kadar “önemsizleştirilmiş” olursa olsun, her durumda turizm sektöründeki paylaşım savaşının bir parçası olmuştur. Bu paylaşım savaşında AKP’nin “yerliler”den yana tutum takınacağı beklentisiyle AKP saflarına geçmiş “yerli tur operatörleri”, AKP’nin tüccar zihniyeti karşısında “aldatıldıklarını” ve “yalnız bırakıldıklarını” düşünmeye başlamışlardır. Bu sektörde belli bir güç oluşturan “ülkücü mafya” denilen kesimler, ortaya çıkan güvensizliğin “hamisi” haline gelmeye başlamışlardır. Bunun sonucu olarak turizm sektöründeki rekabette “vurucu güç” olarak kullanılan Kürt göçmenlerin karşısına “öz be öz Türk mafyası” çıkmaya başlamıştır.

Birkaç yıl öncesine kadar “beyaz Türkler”in tüketim “çeşitliliği”ne cevap vermek amacıyla hizmetler sektöründe, özel olarak lokanta vb. hizmetlerde “Doğu Anadolu yemekleri” için açılan yeni pazarın büyümesi ve artan talep, giderek “yerli” işyerlerinin kapanmasına neden olmaya başlamıştır.

Doğu ve Güneydoğu’daki “sınır ticareti” üzerindeki eski sınırlamaların AKP iktidarıyla birlikte kaldırılmasıyla artan “ithalat”ın giderek Batı bölgelerindeki hizmetler sektörünün mal taleplerini de karşılamaya yönelmesi, yeni bir çatışma alanı daha ortaya çıkarmıştır. Bir dönem turizm bölgelerindeki “halı ticareti” alanında görülen “sınır ticareti” kaynaklı çatışma, çeşitlenmiş ve yaygınlaşmıştır.

2004 yılı sonlarına gelinirken, “medya”nın ekonomiye ilişkin “pembe” tablolarına karşın, geniş halk kesimlerinin alım gücünün sürekli düşmesi, ucuz dolara bağlı artan ithalata beslenen işsizlik, “beyaz Türkler” (kent küçük-burjuvazisi) dışında kalan kesimlerin tepkilerinin yoğunlaşmasına neden olmuştur.

Bu koşullarda, özellikle 17 Aralık “AB

zirvesi” öncesinde AB komiserlerinin (Özel olarak Verheugen’in) ulusal ve dinsel azınlıklar konusunda yaptıkları açıklamalar, “AB ilerleme raporu”nda yer alan talepler, AB’ye bağlanan “umutları” tümüyle ortadan kaldırmıştır.

AB’ye bağlanan “umutları”ın ortadan kalkmasıyla birlikte, son beş yıl içinde meydana gelen gelişmelerin yarattığı tüm çatışma dinamikleri 2005 yılıyla birlikte görünür hale gelmiştir. Nevroz kutlamaları sırasında Mersin’de meydana gelen “bayrak olayı”yla birlikte çatışma açığa çıkmıştır.

“Medya”nın küçük-burjuva “globalist köşe yazarları”nın “etnik çatışma” olarak tanımlamaya çalıştıkları çatışmalar, ekonomik, toplumsal ve siyasal alanlardaki çelişkilerin birleşerek bir bütün oluşturdukları **milli krizin** derinleşme koşullarının çatışmalarından başka bir şey değildir. Geçmiş dönemlerden tek farklı yanı, bu milli krizin derinleşme koşullarında düzene alternatif bir gücün, devrimci bir gücün **maddi bir güç** olarak mevcut olmayışıdır. Dolayısıyla çatışmalar, devrimci bir alternatif gücün mevcut olmadığı koşullarda, sınıflar arasındaki çelişkilerin “ulusal” kimlik altında, “milliyetçilik” temelinde siyasallaşmasının dışavurumlarıdır.

Çatışmada yer alan “ulusal” kimlik sahiplerinin bir bölümü, emperyalizme bağımlı bir ülkede “ulusal bağımsızlığın tehlikede olduğu” düşüncesiyle hareket ederken, diğer bir bölümü kendi “ulusal haklarını” elde edebilmenin koşullarının her zamankinden daha fazla olduğu düşüncesiyle hareket etmektedir. Şeriatçı AKP kadrolarının herşeye rağmen “laik askeri darbe”yi önleme çabası içinde oluşları, giderek çatışmada “devlet güçleri”nin “tarafsız” ve “etkisiz” kalmalarına yol açtıkça, çatışma daha fazla “tabana” yayılmaya ve “sivil güçler”in daha fazla etkin olmasına yol açmıştır.*

Milli krizin toplumsal ve siyasal gelişmelerle derinleşmeye başladığı, her türden çelişkinin kendisini dışı vurması için koşulları olgunlaştırdığı bir dönemde, olayları dışsal gözlemlerle değerlendirmek ve buna bağlı olarak “Türk ve Kürt halklarının kardeşliği” bağlamında “barış ve itidal” tavsiyelerinde bulunmak ne denli anlamsızsa, bu çatışmalarda faşist milislerin etkinliğini öne çıkartarak gelişmeleri “yükselen milliyetçilik”

ya da “faşist grupların kışkırtması” olarak değerlendirmek de o kadar yanlıştır.

Toplumsal ve siyasal gelişmelerle milli krizin derinleşmeye yöneldiği bugünkü koşullarda, gelişmeleri parçasal düzeyde ele almak ve buna bağlı olarak parçalarda mücadele etmeyi öne çıkarmak, ülkenin emperyalizme bağımlılığını görmezlikten gelecek “özellemeler”e karşı “kamu kuruluşları yabancılara peşkeş çekilemez” türünden “mücadeleler” yürütmekle özdeştir. Emperyalizme bağımlı, ekonomisinden dış politikasına kadar IMF, AB ve Amerikan emperyalizmi tarafından yönetilen bir ülkede “ulusal bağımsızlığın tehlikede olduğu” ne kadar anlamsız ve halkın bilincini saptıncıysa, “özellemeler” ya da AB karşıtı parçasal “mücadeleler” de o denli anlamsız ve bilinç saptıncıdır.

Aynı şekilde, toplumsal ve siyasal alandaki gelişmeler ve bunların ortaya çıkarmış olduğu çatışmaları, “derin devletin provokasyonu” ya da “bir avuç faşist grupun kışkırtması” olarak değerlendirmek ve bu değerlendirmeden yola çıkarak “birleşik cephe” önerileri yapmak, ülkedeki milli krizin niteliğini ve derinleşmesini görmemekle özdeştir.

Bugün milli krizin derinleşme sürecinde faşist milisler, ortaya çıkan gelişmeleri kendi yönlerine kanalize etmeye çalışmaktadırlar. Mevcut koşullarda devrimci alternatifin maddi bir güç olarak mevcut olmaması nedeniyle, faşist milisler bu faaliyetlerinde, çelişkilerin ve çatışmaların “ulusal” görünüm almasından yararlanmaya çalışmaktadırlar. Dolayısıyla çelişkilerin ve çatışmaların gerçek niteliklerinin ortaya konulması, faşist milislerin “ulusal çatışma” temelindeki faaliyetlerinin etkisizleştirilmesinin ana halkası durumundadır. “Ulusal” yan ne denli ikincil hale getirilirse, sınıfsal

* Bu durum, solda pek çok yanlış değerlendirmelere neden olmaktadır. Kendilerini “marksist leninist komünistler” olarak tanımlayan *Atılım* dergisine göre, “Türk burjuvazisinin, **Türk işçi ve emekçilerini** ‘bölücü terör’ demagojisiyle zehirleyip **kendine yedeklediğinden kimsenin kuşkusu yoktur**”. (abç) (*Atılım*, “An’ı yakalamak”, Sayı: 70, 2 Eylül 2005.) Eğer “Türk işçi ve emekçileri”, “Türk burjuvazisi”ne “kuşkusuz” bir biçimde “yedeklenmişlerse”, ortada sadece devrimciler için değil, “marksist leninist komünistler” için de ciddi bir sorun var demektir. Bu konuyu bu sayımızda yer alan bir başka yazımızda ayrıntılı olarak ele alacağız.

temel o denli öne geçecektir. Bu nedenle sorun, faşist milislerin “kışkırtıcılığına” karşı “cephe”ler kurma önerileri yapmak yerine, gelişme ve çatışmaların sınıfsal niteliğini sergileme yönünde mücadele etmektir. Bu ise, öncelikle **siyasi gerçeklerin açıklanması** demektir ve **hangi mücadele biçimi temel alınarak** bu siyasi gerçeklerin açıklanacağını bilmek meselesidir.

Bu devrimci görevler bir yana bırakılarak, bir yandan “marjinal” konularla uğraşırken, diğer yandan “faşist mafyacı güruh”un “kitleleri kışkırtmasından” söz etmek, buna karşı “birleşik, yurtsever vs. cephe” önerileri ve girişimleri yapmak, henüz maddi bir güç olmamış devrimci alternatifi daha ruşeym halindeyken yok etmekle özdeştir. Yıllar önce faşist MHP’ye ilişkin olarak yapılmış olan şu değerlendirme bugün için de yol gösterici olacaktır:

“Bugün ülkemizdeki siyasal gelişmelerde MHP, kitlelerin gerek ideolojik etkiler altına alınması, gerekse pasifleştirilmesi için önemli bir görev üstlenmiştir. Başka bir ifadeyle, oligarşi, kitleleri pasifleştirmede milis güçlerini kullanmaktadır. Hükümetler, bu saldırı ve sindirme eylemlerini ‘adi vakalar’ olarak lanse etmekte ve devletin araçları ile bazı durumlarda fiilen pasifikasyonu yürütmektedir. Bu işleyiş, oligarşik yönetimin normal bir işleyişidir ve mutlaka tavrı alınması gereklidir. MHP’nin militanlarına karşı alınacak tavır, tek başına ele alınamaz. MHP, oligarşinin yaşattığı bir güçtür. Bugünkü görevi, kitleleri pasifleştirmek ve şovenist sloganlarla kitleleri ideolojik etki altına almak olduğu halde, devrimci hareketi saptırma görevini de üstlenmiştir. Hedef, devrimcileri sınıf mücadelelerinden saptırmak ve kısa bir ‘vuruşma’ya indirgemektir. Dünya tarihinde bunun örnekleri vardır. En son örnek, Lübnan’da yaşanmaktadır.

Bu durumda MHP’ye karşı alınacak tavır ihmal edilemez. Ancak, mücadelenin tek boyutunu da teşkil etmez. MHP’ye karşı alınacak tavır, oligarşinin siyasal zoruna karşı alınacak tavrın içinde mütalaa edilmelidir. MHP’ye karşı verilecek mücade-

le, oligarşik devletin araçlarına karşı olan tavrın içindedir. Klâsik faşizmin ideolojik savunucusu MHP’nin sınıf desteği ve kitlelerle olan çelişkisi dikkate alınarak, olaylar içinde oligarşik devlet-MHP işbirliği kitlelere gösterilip, gerek MHP’nin ideolojik etkileri kırılmalı, gerekse de oligarşinin kitlelerden tecrit edilmesi görevi yerine getirilmelidir.”*

Bugün ülkedeki mevcut gelişme ve çatışmalardan en çok etkilenen kesim, tüm tüketim sapkınılığına karşın kent küçük-burjuvazisidir. Özellikle AB’den umudunu tümüyle kesmiş olan bu kesim mensupları, giderek ülkenin “parçalanması” ve “işgal edilmesi” korkusu içine düşmüşlerdir. Bu kesimlerin bu korkusu, **28 Şubat sürecindeki** “laikliğin elden gitmesi” korkusundan daha derindir. Bu kesimlerin “Şu Çılgın Türkler” kitabına karşı gösterdikleri ilgi bu korkunun boyutlarını göstermeye yetecek niteliktedir.

“Küçük-burjuvazi, sınıfsal yapısı gereği, çabuk pasifize olan ve çabuk tepki gösteren bir sınıftır. Bu nedenle, oligarşiye karşı ilk tepkiyi koyan sınıf olmakla birlikte, siyasal zor karşısında ilk pasifize olan sınıftır da. Eğilimini güç dengesine göre somutlaştırır. Bu nedenle siyasal mücadele-mizde ilk yanımıza gelecek ve yine ilk uzaklaşacak olan sınıftır.”**

Bu nedenden dolayı, bu kesimlerin korkuları ne abartılmaldır, ne de yok sayılmaldır. Bugün “ülkenin üzerinde oynanan oyunlar” karşısında büyük korku duyan bu kesimler, aynı zamanda 1980 öncesindeki çatışmaların benzerinin bir kez daha yaşanmasından da korkmaktadır. Bu nedenle, bir yarıyla anti-empyralist ve AKP karşıtı mücadelenin radikal bir biçimde yükseltilmesinden yana tavrı takınırken, diğer yarıyla bu yükselecek mücadelenin “bir iç savaş görünümü” almasından korkmaktadır. Bu korkusuyla, “linç” olaylarının “Türk-Kürt çatışması” boyutuna karşı çıkarken, “ülkenin parçalanması” endişesiyle “bir şeylerin” yapılmasını da desteklemektedir. Bir yandan anti-empyralist, ulusal bağım-

* İlker Akman, *Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz*, 1976.

** İlker Akman, agy.

sızlıkçı bir devrimci mücadelenin gelişmesini isterken, diğer yanıla devrimci mücadelenin ortaya çıkartacağı daha üst ve sert mücadelelerden korkmaktadır. Her durumda faşist milis örgütlenmelere (adının MHP ya da BBP olmasının önemi yoktur) karşı olan bu kesimler, solun ulusal bağımsızlık ve ulusal konularda “tutarsız” oluşundan yola çıkarak “milliyetçi” bir yöne kaymışlardır.

Geçmiş dönemlerle kıyaslanmayacak ölçüde ikircikli hale gelmiş olan kent küçük-burjuvazisinin bu sınıfsal özellikleri, gelişen siyasal olaylar karşısında güvenilir bir kitle tabanı oluşturmaktan uzaktır. DİSK’in 12 Eylül’ün 25. yılı nedeniyle düzenlenen mitinge katılmama kararı ve mitingin iptalini istemesinin arkasında yatan bu sınıfsal özelliktir.

Bugünkü koşullarda köylülük, sahipsiz ve kimsesiz bir “topluluk” olarak tümüyle dışlanmıştır. Soldaki legalizm ve kent merkezli politikalar nedeniyle kendi kaderine terk edilmiş olan köylü kitleleri, gelişen siyasal olayların basit ve sıradan bir izleyicisi durumundadırlar. Özellikle tann ürünleri ithalatından ve ucuz dolar politikasından en fazla etkilenen kesim olan köylülük, “pazar ekonomisi”ndeki gelişmelerle artan oranda sınıfsal farklılaşmaya uğradığından, eski dönemlerden çok daha dağınık, örgütsüz ve heterojen bir topluluk haline gelmiştir. Bu yapıyla her türlü siyasal yönlendirmeye her zamankinden daha fazla açıktır. Ülkede gelişen olayların ve çatışmaların gerçek niteliğini kavrayamadıkları sürece, bu çatışmaların içine çekilmeleri olasılığı gittikçe artmaktadır. **En tehlikeli gelişme**, köylülerin, “Türk-Kürt çatışması” temelinde oturtulmuş milli krizin derinleşmesinin yaratmış olduğu çatışmaların içine çekilmesidir.

İthalata dayalı ekonomi-politikanın bir sonucu olarak üretmeden tüketmenin alabildiğine yaygınlaşmasından en fazla etkilenen diğer kesim ise **işçi sınıfı** olmuştur. 1980 öncesindeki mücadelelerle elde edilmiş işçi hakları ne ölçüde 12 Eylül döneminde ortadan kaldırılmış ve sendikalar nedenli güçsüzleştirilmişse de, işçi sınıfının 1991 sonrasında tüketim ekonomisine eklenmesi ve basit “tüketici kitle” içinde yer alması, küçük-burjuva ideolojisinin işçi sınıfı içinde yaygınlaşmasına yol açmıştır.

Büyük özel ve kamu kuruluşlarında çalışan işçiler giderek “aristokrat işçi” haline dönüşürken, küçük ve orta sanayi kuruluşlarındaki işçiler, sendikal örgütlenmeye bile sahip olmayan örgütsüz, “kendi kendine bir sınıf” haline dönüşmüştür. Bu nedenden dolayı, dışa bağımlı, dolayısıyla ithalata dayalı ekonominin ortaya çıkardığı “özelleştirmeler” karşısında sadece kendi parçasal-kişisel çıkarlarının peşine düşerek çıkış yolları aramaya yönelmiştir. Bu nedenle, “özelleştirmeler”e karşı yürütülen mücadeleler, hükümet ya da özelleştirilen kuruluşların yeni sahipleriyle daha elverişli koşullarda pazarlık edebilmenin aracı olarak ortaya çıkmıştır. SEKA olayı açıktır.

İşçi sınıfının “kendisi için sınıf” olmaktan “kendi kendine sınıf” olmaya doğru geriye döndürülmesinde yıllar boyu sürdürülen karşı-devrimci propagandalar ve oligarşik devletin zor uygulamaları belirleyici olmuşsa da, soldaki legalizmin egemenliğinin de bu pasifize olmada önemli katkısı bulunmaktadır.

Bugün işçi sınıfı, köylülükten sonra, ülkede gelişen siyasal olaylar karşısında basit bir “izleyici” konumunda bulunan “kendi kendine sınıf” durumundadır.

İşçi ve köylü kitlelerinde görülen bu “edilgenlik” ve “izleyicilik”, devrimci alternatifin maddi bir güç olmamasının ortaya çıkardığı bir durumdur. Bu nedenle, bu sınıfların etkin bir siyasal güç haline gelmesinin yolu, devrimci maddi bir gücün ortaya çıkmasıyla olanaklıdır.

İşte bu koşullar altında, bugün izlenmesi gereken siyasal çizgi, anti-emperyalist ve anti-oligarşik mücadeleyi, mevcut durumun öne çıkarttığı politik hedeflere yönelik olarak, politikleşmiş askeri savaş temel, demokratik muhalefet tali olmak üzere, her yerde, işçi-köylü ittifakı temeli üzerinde maddi ve fiili örgütlenmeyi, yani halkın kurtuluş cephesini inşa ederek yürütmektir. Bunun ilk adımı, legalizmin ekonomik-demokratik kitle mücadeleleri üzerindeki ideolojik ve fiili egemenliğini ortadan kaldırmaktır. Bu yapıldığı ölçüde, devrimci alternatifin maddi bir güç haline gelmesi ve politikleşmiş askeri savaş temelinde mücadeleyi geliştirmesi için gerekli koşullar yaratılabilecektir.

Mevcut durumun öne çıkardığı temel olgular ve görevler bunlardır.

Mevcut Durumda “Globalist”ler ve “Sol”lar

12 Eylül askeri darbesi öncesinde yükselen silahlı devrimci mücadeleye karşı oligarşinin faşist milis gücü olarak devreye sokulan “ülkücüler”, bugün Amerikan emperyalizminin Irak işgaliyle birlikte yükselen anti-emperyalist ve anti-amerikancı tepkileri denetim altına almak ve “derin devlet”in, yani oligarşik yönetimin çıkarlarına tabi kılmak amacıyla devreye sokulmuştur.

Sivil faşistlerin devreye sokulması, Amerikan emperyalizminin AKP’den umudunu kestiğinin bir göstergesi değildir. Sivil faşistlerin devreye sokulması, Amerikan emperyalizminin elindeki tüm güçleri kullanarak gelişen anti-emperyalist ve anti-amerikancı tepkileri pasifize etmeye karar verdiğinin bir göstergesidir.

Bugün Amerikan emperyalizminin Irak işgaliyle birlikte yükselen anti-emperyalist ve anti-amerikancı tepkiler, “milliyetçilik” temelinde sivil faşistler aracılığıyla pasifize edilmeye çalışılmaktadır. Bu pasifikasyon girişiminde sol, Kürt ulusal hareketi karşısında gösterdiği kararsız ve tutarsız tutumu nedeniyle kolayca hedef tahtasına oturtulabilmiştir.

Mart ayından itibaren süregiden faşist milis eylemler, gerek anti-emperyalist ve anti-amerikancı tepkilerin pasifize edilmesinde, gerek bu tepkilerin “milliyetçilik” söylemiyle yönlendirilmesinde önemli ilerlemeler kaydetmiştir. “Medyatik” dilde “linç girişimleri” olarak sunulan faşist milis eylemler, giderek **faşist milislerin güç gösterisine dönmüştür.**

Faşist milislerin güç gösterileri, her za-

man olduğu gibi, **ilk sonuçlarını** küçük-burjuva “globalist aydınlar” arasında vermeye başlamıştır. Daha dün kadar AB üyeliği ile ülkeye refah ve demokrasi geleceğinden söz eden, AB sayesinde “darbeler döneminin” sona erdiği propagandası yapan bu “globalist aydınlar”, faşist milislerin eylemleri karşısında giderek “can telaşına” düşmüşlerdir. Kıbrıs sorunundan Kürt sorununa, Fener Patrikhanesi sorunundan Ermeni sorununa kadar her konuda ahkam kesen, tüm sorunların AB üyeliğiyle, “ulusal devlet”in dağıtılmasıyla çözüleceğini ilan eden “globalist aydınlar”ın, güçlü oldukları kentlerden başlayarak metropollere doğru yayılan faşist güç gösterisi karşısında içine düştükleri “can telaşı”, “düşük yoğunluklu askeri darbe” teorilerinin ortaya atılmasının da zeminini oluşturmuştur.

“Globalist aydınlar”ın “can telaşı”, “aman provokasyona gelmeyelim”ci **legal solcuların** 12 Eylül öncesindeki korkularını da canlandırmaya yetmiştir. Sadece “birşey yapıyor muyu gibi görünmek” adına yapılmaya çalışılan 12 Eylül’ün “25. yıl eylemleri” karşısında DİSK adına Süleyman Çelebi’nin takındığı tavır, bu korkunun ne kadar büyük ve canlı olduğunun kanıtı olmuştur. “Ermeni konferansı” öncesinde bir zamanların “faşizme karşı direniş komiteleri” teorisyenlerinden Taner Akçam’ın da içinde yer aldığı “globalist” küçük-burjuva neo-liberal aydınlar adına devletten “can güvenliğinin sağlanması” talebinde bulunulması korkunun nelere kadir olduğunu da açıkça göstermiştir.

Legal solun daha “radikal” kesimlerinin ise, neredeyse hiçbir şey olmamışcasına ve olmayacakmışcasına kendi “gündemlerini” izlemeyi sürdürmeleri ise, gerek ülkedeki siyasal gelişmelere, gerekse bu gelişmelerin kitleler üzerindeki etkilerine ne denli ilgisiz olduklarının göstergesi olmuştur.

Ancak faşist milislerin güç gösterisinin giderek yaygınlaşması ve etkisinin metropol kentlerde görülmeye başlanması üzerine, legal solun her kesimi tek bir koro halinde “faşizme geçit vermeyeceğiz” şeklinde özetlenebilecek bir söyleme yönelmiştir. Daha birkaç ay önce faşist milislerin eylemleri “provokasyon” olarak değerlendirilirken, şimdi “demokrasi mücadelesi”nden söz edilmeye başlanmıştır. Hızını alamayanlar “**linç saldırılarının sorumlusu AKP’dir**”¹ türünden başlıklar atmaya bile başlamışlardır. Ancak daha bu değerlendirmelerin mürekkebi kurumadan “**kışkırtıp saldırtan, yakıp yıkıtırtan Devlet’tir**”² başlıkları atılabilmektedir. Öte yandan, faşist milislerin güç gösterisinin, “**küçük bir grup MHP’li faşistten, mafyacı serserilerden ibaret olan provokatörlerin kışkırtmaları**”³ olduğuna ilişkin değerlendirmeler yapılırken, “Türk burjuvazisinin, **Türk işçi ve emekçilerini** ‘bölücü terör’ demagojisiyle zehirleyip **kendine yedeklediğinden kimsenin kuşkusunu yoktur**” yargıları bile ilan edilebilmiştir.⁴

Legal solun “radikal” kesimleri dışında kalan legal sol partiler ise, gerek günlük ve haftalık gazeteleriyle, gerek “parti” faaliyetleriyle gelişen olaylara ilişkin “haberler”e yer vermekle yetinmişler, sözcüğün tam anlamıyla ortalıkta görünmemeye çalışmışlardır.

Faşist milislerin güç gösterileri karşısında neo-liberal küçük-burjuvaların “kimyaları” hızla bozulmaya başlamıştır. Özellikle üniversite kürsülerinde boy gösteren bu neo-liberal “globalist” küçük-burjuvalar, giderek “demokratik” görünümelerini terk etmektedirler. Buna paralel olarak devrimci öğrenci hareketinin kendilerini “koruması” gerektiği yönünde “kamuoyu” oluşturmaya çalışmaktadırlar.

Mevcut durumdaki gelişmelerin gösterdiği gibi, önümüzdeki süreç, faşist milislerin güç gösterileri ve “globalist” küçük-burjuvaların bunun karşısında duydukları korkularıyla belirlenmektedir.

Legal solun, “faşizme karşı birleşik cephe”, “özel harp usullü sermaye taktiklerine ve Amerikan emperyalizmine hizmet eden kontra politikalarına karşı **kitlesele birleşik mücadele**”⁵, “antifaşist güçlerin en kararlı bölüklerini birleştirerek emekten, özgürlükten yana güçleri cepheleştirme”⁶, “meşru direnme mevzisi”⁷ oluşturma çağrılan, “Emekçiler, devrimciler 12 Eylül öncesi hiçbir faşist saldırıyı cevapsız bırakmadılar”⁸ söylemleri, “globalist” küçük-burjuvalar “sol” politika sahnesinden tecrit edildikleri, “kredi kartlı” kent küçük-burjuvaların yaşam tarzlarına uyarlanmış “etkinlikler”den uzaklaşmadığı sürece hiçbir değere sahip değildir. Bunları dikkate almayan tüm legal ya da illegal sol örgütlenmeler, ya “globalist” küçük-burjuvaların kuyruğuna takılacaklardır, ya da kendilerine ve kendi “faaliyet alanlarına” faşist milis saldırılarına kadar “marjinal” mücadelelerle idare ederek kitlelerden kopacaklardır.

“Faşizme karşı birleşik cephe” ya da “direnış komiteleri” türünden geçmişten alınmış eğreti kılıklar ve söylemlerle mevcut durumdaki gelişmeler karşısında “politikalar üretmek”, geçmişin tüm özgünlüğünü bir yana bırakmaktan öte, onun tüm yanlışlıklarını yinelenmekten başka sonuç vermeyecektir.

Bugün, öğrenci gençlik başta olmak üzere, tüm açık alanlarda yer alan devrimcilerle düşen görev, “globalist” küçük-burjuvaları kendi korkuları ve kendi “hayat tarzları”nı koruma çabalarında kendi başlarına bırakmaktır. Bu yapılırken, öğrenci gençlik, “globalist” küçük-burjuvaların ürettiği her türlü “demokratizm” yanılmasından kendisini arındırmalıdır. Gecekondu bölgelerinde “mahalle dayanışması” çerçevesine oturtulmaya çalışılan “anti-faşist mücadele” anlayışı terk edilmeli, eski DY oportünistlerinin “mevcut demokratik mevzile-

⁵ A. Cihan Soylu, “Halka karşı özel harp taktikleri”, *Evrensel*, 8 Eylül 2005.

⁶ *Atılım*, “Emekçi çözüm hattında cepheleşmeye”, Sayı: 72, 16 Eylül 2005.

⁷ *Yürüyüş*, Sayı: 15, s. 4, 28 Ağustos 2005.

⁸ *Yürüyüş*, Sayı: 17, s. 4, 11 Eylül 2005.

¹ *Yürüyüş*, Sayı: 16, 4 Eylül 2005.

² *Yürüyüş*, Sayı: 17, 11 Eylül 2005.

³ *Yürüyüş*, Sayı: 16, 4 Eylül 2005.

⁴ *Atılım*, “An’ı yakalamak”, Sayı: 70, 2 Eylül 2005.

ri korumak için dişe diş bir direniş” mantığı bir yana bırakılmalıdır. Legal sol örgütlenmelerin saflarında yer alan tüm samimi ve iyiniyetli devrimcilere düşen görev, mevcut durumun ortaya çıkardığı gerçeklerin ışığında, silahlı devrimci mücadelenin yanında yer almaktır. Bunun için, bulduklarını her alanda, **silahlı devrimci mücadelenin bu alanlarda faaliyeti olup olmamasına bakmaksızın**, doğru devrimci çizgiyi savunmalı ve bu çizgiyi faaliyetlerinin temeli haline getirmelidirler.

“Linçlere karşı mücadele” ya da “linç

saldırıları göğüslemek” söylemiyle yapılacak olan “protesto” eylemlerinin, “linçler”e karşı mücadele olmadığı bilinmelidir. Faşist milislerin **güç gösterisine karşı mücadele** esas olmalıdır. Bu mücadele, birkaç “molotoflama” eylemiyle yürütülen bir mücadele değildir. Daha henüz mevcut düzene karşı “protesto”larını, “4x4 savaş araçları” bir yanda dururken, belediye otobüslerini “molotoflama” ile göstermekten bir adım öteye geçirmemiş “cephe” çağrıcılarıyla bu mücadele yürütülemez.

TÜPRAŞ'tan Özelleştirme Dersleri: Ofer, Doğan Holding ve Legal Sol

Geçen ayın en “büyük olayı”, ne 12 Eylül’ün 25. yılı, ne 6-7 Eylül olaylarının 50. yılı oluşu, ne de faşist milislerin “linç” eylemleriyle yaptıkları güç gösterisi değil, “nefes nefese”, “kıran kırana” geçen “Tüpraş özelleştirme ihalesi” olmuştur. Maliye Bakanı Kemal Unakıtan’ın “babalar gibi satanım” dediği kamu kuruluşlarından TÜPRAŞ, “Koç gibi” satılmıştır.

Geçen yıl yapılan ve Petrol-İş sendikasının Danıştay’a açtığı dava sonucu iptal edilen “ilk satışta” 1,3 milyar dolar fiyat verilen TÜPRAŞ’ın 12 Eylül günü yapılan yeni “özelleştirme” ihalesini 4,14 milyar dolar fiyat veren Shell-Koç ortaklığının kazanmasıyla bir “özelleştirme” daha tamamlandı.

Tüpraş ihalesini Shell-Koç grubunun 4,14 milyar dolara almasıyla birlikte, legal solun “özelleştirmeye hayır” kampanyaları, Petrol-İş’in “Tüpraş vatandır, satılmaz” sloganları yeni “özelleştirme”lere doğru yelken açarken, Tüpraş’ın 2004 yılındaki “özelleştirme” ihalesini Danıştay’a dava açarak iptal ettiren Petrol-İş “hukuki yolları sonuna kadar kullanmaya” devam edeceğini açıkladı. Böylece legal solun “kamu kuruluşlarını sattırmayız” kampanyası, Petrol-İş’in “hukuk savaşını”yla süre gitmektedir.

Petrol-İş’e göre, Shell-Koç grubunun Tüpraş’ın %51 hissesi için verdiği 4,14 milyar dolarlık fiyat, “iddia edildiği gibi çok yüksek değildir”. Ancak Petrol-İş, işin sadece parasal bölümüyle de ilgili değildir. Tıpkı legal sol’un “özelleştirmeye hayır” ya da “sattırmayız” kampanyalarında olduğu gibi, Petrol-İş de, bu “özelleştirme” sonucunda Türkiye’nin “enerji politikalarını belirleme gücü”nün Shell’in, dolayısıyla “yabancıların” eline geçmesine karşıdır.

Legal sol, özel olarak SİP’ten bozma legal T“K”P, “yaz rehaveti”ni “Tüpraş’ı sattırmayız” “mücadelesi”yle aşmaya çalışırken, satış sonrasında “dersler” çıkartmış

TÜPRAŞ		
	TL	Cent
2000		
4 Ocak	74.000	13,7
1 Şubat	54.000	9,7
1 Mart	47.500	8,3
4 Nisan	35.500	6,0
1 Ağustos	33.500	5,3
1 Eylül	29.000	4,4
2 Ekim	26.500	4,0
1 Kasım	32.500	4,8
1 Aralık	22.500	3,3
2001		
3 Ocak	24.500	3,7
31 Ocak	28.000	4,1
3 Eylül	31.500	2,3
3 Ekim	8.500	0,5
1 Kasım	10.500	0,7
3 Aralık	11.000	0,7
2002		
2 Ocak	12.250	0,8
31 Ocak	11.750	0,9
2 Eylül	7.300	0,5
1 Ekim	7.000	0,4
1 Kasım	8.200	0,5
2 Aralık	10.750	0,7
2003		
2 Ocak	8.000	0,5
31 Ocak	11.700	0,7
1 Eylül	11.500	0,8
1 Ekim	12.300	0,9
3 Kasım	12.600	0,9
1 Aralık	11.000	0,8
31 Aralık	11.700	0,8
2004		
2 Ocak	12.300	0,9
30 Ocak	12.000	0,9
1 Eylül	11.800	0,8
1 Ekim	12.300	0,8
1 Kasım	13.700	0,9
1 Aralık	14.500	1,0
2005		
5 Ocak	12.800	1,0
1 Şubat	15.800	1,2
1 Mart	16.800	1,3
1 Nisan	18.300	1,4
2 Mayıs	18.000	1,3
2 Haziran	17.500	1,3
1 Temmuz	19.200	1,4
1 Ağustos	19.800	1,5
1 Eylül	22.100	1,6
9 Eylül	24.000	1,8
16 Eylül	24.250	1,8
19 Eylül	24.000	1,8
3 Ekim	23.900	1,7

ve Tüpraş “özelleştirmesi”nin “işçi sınıfını örgütsüz yakalamış” olduğunu, “oyunu bozacak olanın, işçilerin örgütlü gücü” olduğunu ve nihayetinde “bu gücün henüz yaratılamamış” olduğunu keşfetmiştir.*

Tüm yazılanlara bakıldığında, sorunun bir tarafının Türkiye’nin dışa bağımlılığının daha fazla artacağı olurken, diğer tarafının “özelleştirme” bedellerinin çok düşük olması, dolayısıyla kamu kuruluşlarının yağmalanması olarak konulduğu görülmektedir. Tüpraş’ın %14,76’sını “İsraili” Ofer grubunun almasıyla ortaya çıkan “yolsuzluk” da, kamu kuruluşlarının “özelleştirme” yoluyla “yağmalanması”nı daha fazla öne çıkartmaktadır. Ama hiç söylenmeyen, yazılmayan, Tüpraş hisselerinin kimlere ait olduğudur.

Tüpraş “özelleştirilmesi”nin başlangıcı T. Özal dönemine uzanır. Ancak yapılan, Tüpraş’ın %1’lik hissesinin İMKB’de göstermelik olarak pazarlanmasından ibarettir. Amaç İMKB’nin “cazibesini” artırmak olduğundan, Tüpraş hisselerinin bu “halka arz”ı “özelleştirme” olarak ciddiye alınabilecek ölçüde olmamıştır.

Tüpraş’ın ilk büyük “özelleştirmesi” **6-7 Nisan 2000** yılında %30,65’inin “halka arz”ıyla gerçekleştirilmiştir.

Tüpraş “çalışanları”na 26.350 liradan (4,5 cent) satılan Tüpraş hisseleri, “rezervasyonlu müşterilere” 27.280 liradan (4,6 cent) ve “açık satışlar”da 31.000 liradan (5,3 cent) satılmıştır. Bu satış işlemleri sonucunda %30,65 hissenin karşılığı olarak 1,235 milyar dolar “hasılat” elde edilmiş ve hisseler **477.829** “yatırımcı” tarafından satın alınmıştır. Toplam **5.000 Tüpraş “çalışanı”ndan 1.830 kişi**, 169.353 lot hisse için 4,4 trilyon lira, yani **7,5 milyon dolar** ödemişlerdir.

Bugün Tüpraş’ın ilk büyük “özelleştirme”sinde hisse alan 1.830 Tüpraş “çalışanı”ndan kaçının hisseleri elinde bulundurmaya devam ettiğine ilişkin bir kayıt olmamakla birlikte, Tüpraş hisselerinin piyasa değerinin hâlâ ilk alış fiyatına ulaşmadığı bir gerçektir. 2000 yılında Tüpraş “çalışanlarının” 4,5 centten aldıkları hisselerin bugünkü değeri 1,7 centtir.

Bu gerçek bir tarafta dururken, Tüpraş “özelleştirmesi”ne karşı yürütülen “müca-

deleler”in başarıya ulaşmamasının nedenini “işçi sınıfının örgütsüzlüğüne” bağlamak, gerçeğin üstünü örtmekle özdeştir. Gerçek, “işçi sınıfının örgütsüzlüğü” değil, “globalizm” propagandalarıyla emperyalizme ve oligarşiye **yedeklendikleridir**. SEKA olayında da görüldüğü gibi, “örgütsüz işçi sınıfı”, işlerini kaybetmemek ya da “başka” hesaplarla “özelleştirmeye karşı” eylemlerde yer almaktadırlar. Her “özelleştirme” sonrasında ortaya çıkan “uzlaşma” ve eylemlerin sona erişti birşeylerin **yanlış yapıldığının** açık olgularıdır.

“Özelleştirme karşıtı” “mücadeleler”le yapılan tek şey, sermayenin “risk” payını artırarak daha elverişli koşullarda “özelleştirme”nin gerçekleşmesini sağlamak olmuştur. Tüpraş olayında görüldüğü gibi, “Tüpraş vatandır, satılmaz” sloganları eşliğinde “yurtsever mücadele”nin kazanımı AKP iktidarı olmuştur. “Özelleştirme”den elde edilecek olan gelirle cari işlemler açığı sorununun bir ölçüde rahatlatılacağını ekonomiyle az çok ilgisi olan herkes kolayca görecektir.

Kuruldukları günden itibaren işbirlikçi tekeli burjuvazinin ucuz girdi kaynağı olarak kullanılmış olan büyük kamu sanayi kuruluşlarının “özelleştirilmesi”, iç ve dış borçların faiz ödemelerinin karşılığı olduğu, bir başka ifadeyle, dış ve iç borçların ödenememesinin karşılığı olarak “haciz” edildikleri gerçeği de bir tarafa bırakılmaz.

Sorun, “özelleştirmeler” karşısında “satılmayacağız” diyerek ihale gününe kadar “mücadele” etmek değil, ihale **sonrasında** satın alanların “özelleştirilmiş” kuruluşları **yönetemez** hale getirilmesidir.

Tüpraş “özelleştirmesi”nin ortaya çıkarıldığı diğer bir gerçek ise, Özelleştirme İdaresi tarafından TÜPRAŞ’ın %14,76’lık hissesinin “aracı kurumlar” aracılığıyla “yurtdışı yerleşik yatırımcılara” 446 milyon dolara **Ocak ayında** satışına ilişkin “yolsuzluk” haberlerinde gizlidir.

“Yurtsever benzin” sayesinde “yükselen milliyetçilik” dalgası üzerinden para kazanma peşinde olan Doğan Holding’in “medya grubu”nun “üzerine gittiği” bu “yolsuzluk”, TÜPRAŞ hisselerinin **İsraili Sami Ofer** tarafından satın alınması ve bu hisselerin (%14,76) değerinin (12 Eylül ihalesinde Shell-Koç “ortak girişim grubu”nun verdiği fiyata göre) 1,2 milyar dolara yükselmesi-

* Kemal Okuyan, “TÜPRAŞ dersleri”, 16 Eylül 2005.

le net 754 milyon dolarlık kâr elde edilmesidir.

Ancak Sami Ofer grubunun sekiz ay içinde elde ettiği Tüpraş kârı bununla da kalmamış, Tüpraş'ın dağıtmış olduğu temettüden kendi paylarına düşen 58 milyon doları da almışlardır. Böylece Ofer grubunun sekiz aylık net kârı 812 milyon dolar olmuştur.

“İsraili Sami Ofer” olayı bununla bitmemiştir. Sırada Galataport, Erdemir ve Uzanların “Star medya grubu” ihaleleri bulunmaktadır. Ofer grubu bu ihalelerden Galataport ihalesini almış, Star ihalesinde öne geçmiş ve Erdemir ihalesine hazırlanmaktadır.

Böylece Ofer grubunun “Tüpraş yolsuzluğu”, giderek yeni özelleştirme ihalelerine dikkatlerin dönmesine yol açmıştır. Artık “özelleştirme”den çok, “özelleştirilecek” kamu şirketlerinin kimin tarafından satın alınacağı konusu öne geçmeye başlamıştır. “Özelleştirme”lerle kamu sanayi kuruluşlarının yerli ve yabancı özel kişi ve şirketlere yok pahasına satıldığı bilinen gerçek olmasına karşın, bu kez “yerli ve milli sermaye” ile “yabancı ve gayri-milli sermaye” arasında bir rekabet söz konusudur. Rekabet alanı da “stratejik kuruluşlar” olarak adlandırılan Tüpraş, Erdemir gibi büyük sanayi kuruluşları ile “medya” alanıdır.

“İsraili” Ofer grubunun Kemal Unakıtan’la Davos vb. yerlerde yaptığı gizli görüşmelerle gerçekleştirilen Tüpraş hisse satışlarına ilişkin “yolsuzluk” haberlerinin en ilginç tarafı ise, bu haberlerin **Doğan Holding**’e bağlı “medya grubu” tarafından sürekli gündemde tutulmasıdır.

Aydın Doğan, bir yılı aşkın süredir pek çok şirketini ve bankasını satarak “nakit”e geçerken, bunu Türk Telekom ve Petkim “özelleştirmeleri” için yaptığı yazılıp çizilmiştir. Ama her iki ihalede de açıkça görüldüğü gibi, Aydın Doğan’ın şirket ve banka satışlarından elde ettiği “nakit”i buralara yatırmaya hiç niyeti yoktur.* Dolayısıyla Aydın Doğan’ın “medya grubu”nun Ofer hak-

kında yaptığı yayınların arkasında başka hesapların olduğu açıktır.

Doğan “medya grubu”nun, Ofer grubuna karşı başlattığı kampanyanın en önemli yanı, Tüpraş ihalesine, **Aydın Doğan’ın Petrol Ofisi (POAŞ)** ile **Ofer grubunun TAC**’ının (Tüpraş Acquisition Consortium) “Ortak Girişim Grubu” olarak **birlikte** katılmış olmalarıdır. Üstelik “TÜPRAŞ Aquisition Cons.-Petrol Ofisi ortak girişim grubu” sözcüsü, **Doğan Holding CEO’su** Tufan Darbaz’dır.

12 Eylül günü yapılan Tüpraş ihalesine, Doğan Holding’in CEO’sunun sözcülüğünde Aydın Doğan ve “İsraili” Sami Ofer ortak olarak katılmışken, 13 Eylül günü “Doğan medya grubu”, “gizli görüşmeler” yoluyla Ofer grubunun Tüpraş’ın %14,76’lık hissesini nasıl ucuza kapattığına ilişkin yayınlara başlamışlardır. Tüm Aydın Doğan “medyası”nın yayınlarında Sami Ofer siyah kalın gözlüklü fotoğrafıyla çizgi roman hırsızları “imajı”yla sunulurken, Tüpraş ihalesine **birlikte** girdiklerine ilişkin tek bir satır yer almamıştır.

“Medya” Tüpraş ihalesinde Ofer ile Aydın Doğan ortaklığını görmezlikten gelirken, **legal sol yayınlarda** da buna ilişkin herhangi bir haber ya da bilgi de yer almamaktadır.

Tüpraş özelleştirmesinin en önemli oyuncularından birisi de, Ofer-Doğan işbirliğine ilişkin legal sol yayınların **sessizliğidir**. Devrimci mücadeleyle ilgili ilgisiz her konuda birşeyler yazmayı “yayın politikası” bellemiş legal solun Aydın Doğan ve holdingi hakkında böylesine sessiz kalışı dikkat çekicidir. Kendileri açısından mutlaka bunun bir “izahı” vardır. Ancak neredeyse tüm legal sol yayınları dağıtan **YAYSAT**’ın Doğan Holding’in bir şirketi olduğu gerçeğinin bu “sessizliğin” bir nedeni olabileceği, düşünün her insan için somut bir gerçektir.

Tüpraş’ın “özelleştirilmesi”nin son “dersi” ise, feodal-tacir AKP mehteran takımının “ticaret” anlayışıdır. Bir taraflarıyla şeriatçılığın “ümmetçiliği”ne, diğer taraflarıyla “Milli Görüş”ün Almanya’nın federal yapısından elde etmiş olduğu “görgül bilgi”ye dayanan AKP yöneticileri için “ticaret”, pazarlık demektir. Anadolu kasabalarındaki tefeci-tüccar yazhanelerinde yapılan pazarlıklarda ilk tedrisatını yapmış olan AKP mehteran takımı, “koyunun etinden çok postuyla” ilgili-

* Buna itiraz olarak, Aydın Doğan’ın, İş Bankası’nın elindeki POAŞ hisselerini 616 milyon dolara satın aldığı söylenebilir. Aydın Doğan’ın bu hisse devrinde ödediği nakit miktarı 316 milyon dolardır. Kalan bölüm 2010 yılına kadar taksitle ödenecektir. Oysa Aydın Doğan, sadece Dışbank satışından 1,1 milyar dolar almıştır.

nir. Onların “ticaret zekası”, malı satmaktan çok, bununla elde edilecek “yan gelirler”le ilgilidir. T. Özal’ın “işbitiriciliği” karşısında secdeye varan AKP mehteran takımı, “özelleştirme”lere, elde edilecek kamu gelirlerinden çok, kendilerine ve “yeşil sermaye”ye nasıl bir özel avantaj sağlayacağına bakar.

İşte bu feodal-tacir kafa yapısıyla AKP yöneticileri “İsrailli” Sami Ofer ve oğullarıyla ilişkiye geçmişlerdir. Davos zirvesinde yapılan pazarlıkların ardından Tüpraş’ın %14,76 hissesinin “yurtdışı yerleşik kurumsal yatırımcılara” satıldığı açıklamasıyla Ofer grubuna devredilmesiyle, sıra “özel avantajlar”a gelmiştir.

Tayyip Erdoğan’ın “İstanbul başbakanı” oluşuyla belirlenen “özel avantaj”, “medeniyetler buluşması” paravanası altında, uluslararası yahudi sermayesinin “yeşil sermaye” ile **işbirliği** içine girmesidir. Galataport ihalesi bu işbirliğinin “İstanbulcası” olmuştur. AKP’li “yeşil sermaye”nin Almanya-İtalya-Türkiye “saadet üçgeni” içinde yürüttükleri “saadet ihracatı”nın tıkanmasıyla uluslararası yahudi sermayesine daha fazla yönelmişlerdir.

AKP’nin yahudi sermayesi ile ilk işbirliği ise **Kuşadası**’nda gerçekleşmiştir. Ofer-Kutman ikilisinin Kuşadası limanı işletmesini üstlenmeleri* sırasında ortaya çıkan “bürokratik engeller” bir gecede Tayyip Erdoğan tarafından kaldırılmıştır. Böylece Ofer grubu Kuşadası’na yerleşirken, Kuşadası’nın “eski egemenleri” olan “ülkücü mafya”, “derin devlet” ve turizmci ÖDP’liler için yeni bir süreç başlamıştır. Turizmci ÖDP’liler hızla AKP saflarına geçerken, “ülkücü mafya” ve “derin devlet” eski egemenliklerini sürdürürebilmek için “savaş” kararı almışlardır.

Kuşadası’nda başlayan “yerel savaş”,

büyük “özelleştirme” ihaleleriyle birlikte “milli savaş”a dönüşmüştür. Savaşın tarafları, yabancı sermayenin kazandığı ihalelerden **komisyon** alan işbirlikçiler ile yabancı sermayenin “**yerli ortağı**” olarak hisse isteyen işbirlikçilerdir. Yeni-sömürgeciliğin tipik işbirlikçi burjuvazisi, giderek kendileriyle “ortaklık” yapmayan yabancı **nakit** sermaye girişlerinden rahatsız olmaya başlamıştır. Bu da, “neo-liberal” politikalara karşı “milli sermaye” demagojisiyle millici ve milliyetçi akımları desteklemeye yöneltmiştir. Reina’da Mahir Çayan ve yeni-sömürgecilik “muhabbeti” yapanların başını çektiği bu demagoji ve yönelimin çıkış noktası ise, Mahir Çayan yoldaşın şu saptamasında bulunmaktadır:

“... özellikle II. yeniden paylaşım savaşından sonralarını kaplayan **anti-emperyalist ve millici akımlar**, zorunlu olarak emperyalizmin sömürü metodunda değişiklikler yapmıştır. Bu değişiklikler emperyalizmin çirkin yüzünün saklanması ve de sömürge ülkelerde pazar genişletilmesini amaçlayan yeni-sömürgecilik metodlarıdır.”**

Eski işbirlikçilik günlerinin avantajlarını sürdürmek isteyen işbirlikçi-tekelci burjuvazi de, yabancı sermayenin yeni işbirlikçisi olmayı bekleyen tekelleşememiş sanayi ve ticaret burjuvazisi de, “yükselen milliyetçilik dalgası” sayesinde yabancı sermayenin kendileriyle “ortaklık” yapmak zorunda kalacaklarını hesaplamaktadırlar.

Tüpraş “özelleştirilmesi”nin son dersi, işbirlikçi-tekelci burjuvazi ile tekelleşememiş sanayi ve ticaret burjuvazisinin **doğrudan yabancı sermaye** girişine karşı belli bir “*consensus*”a doğru yöneldikleridir. Bu “*consensus*”un “neo-milliyetçilik” temeline oturup oturmayacağı ise, bugünün sorunu değildir.

* Mehmet Kutman’ın sahibi olduğu Global Menkul Değerler ile Ofer Grubu, Emekli Sandığı’na ait Kuşadası Limanı’nın işletmesini 25 milyon dolara 30 yılına üstlenmişlerdir. Konsorsiyumun % 20’lik diğer büyük ortağı Rouse TRI Party, ABD’li bir şirkettir. %20’lik payla diğer yerli ortağı olan İbrahim Çeçen IC otellerinin sahibidir. Grubun küçük ortaklarından Nihat Özdemir’in Limak İnşaat’ı, Tekel’in alkollü içkiler bölümünü alan Mey İçki’nin de ortakları arasında yer almaktadır. Nihat Özdemir, aynı zamanda Tayyip Erdoğan’ın “takımı” Fenerbahçe’nin ikinci başkanlığını yürütmektedir.

** Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*.

Yasallığın Opportunizmi

“Özlemi duyulacak olan mücadele, mümkün olan mücadeledir, ve mümkün olan mücadele belli bir anda verilmekte olan mücadeledir”. Bu, kendini edilgen olarak kendiliğindenliğe uyduran sınırsız opportunizm eğiliminin ta kendisidir.” (Lenin, *Ne Yapmalı?*, s. 63.)

Bir dönemler Türkiye solunda en çok ve en sık kullanılan sözcüklerden birisi “opportunizm” sözcüğüydü. Günlük dilde opportunizm sözcüğü, revizyonizm ve pasifizm sözcükleri gibi, ideolojik ve politik anlamından (kavramsal anlamından) çok, karşı görüşe yönelik bir suçlama ve hakaret anlamında kullanılmıştır. Oligarşinin 12 Eylül askeri darbesinden sonra başlayan süreçte solda meydana gelen dağılma, çözüme ve ideolojisizleşmeyle birlikte, opportunizm sözcüğü de (revizyonizm ve pasifizm sözcükleri gibi) yavaş yavaş günlük kullanımdan çıkmış, sadece bazı teorik metinlerde görülebilen bir sözcük haline dönüşmüştür. Bu değişim, özellikle Sovyetler Birliği’nin dağıtılmasıyla birlikte uluslararası modern revizyonizmin merkezi yapısının ortadan kalkmasıyla belirginleşmiştir.

1980’lerde solda ortaya çıkan ve giderek egemen unsur haline gelen ideolojisizleşme sürecinde pek çok kavram kullanılmaz hale gelirken, pek çok kavramın içeriği boşaltılmıştır. Dolayısıyla kavramlar ve hatta politik sözcükler, artık ne anlama geldiği belli olmayan, herkesin kendine göre bir anlam ve içerik yüklediği sıradan sözler haline dönüşmüştür. Opportunizm kavramı da,

bu süreçte **içeriği boşaltılmış kavramların** arasında yer almıştır. Bugün herhangi bir politik ve ideolojik metinde karşılaşılan opportunizm sözcüğü, gerek kavram olarak, gerek sözcük olarak bir suçlama ve hakaret amacıyla kullanılıyorsa da, bu sözcüğün ne anlama geldiği unutulup gitmiştir.

“... opportunizmin genel özellikleri üzerinde kısaca duralım. Opportunizm bukalemun gibidir. Çeşitli kılıklara bürünerek sosyalist hareket içinde ortaya çıkar. Opportunizmin kılık kıyafetini o ülkenin ekonomik ve sosyal bünyesi, işçi sınıfının politik bilinç ve örgütlenme seviyesi, kısaca ülkenin içinde bulunduğu devrimci aşamanın niteliği belirler. Ancak her çeşit opportunizm proletaryanın devrimci potansiyeline inanmaya dayanır. Genellikle sağ opportunizmin temelinde *korkaklık, azimsizlik, ve proletaryanın devrimci zaferine inanmamak* yatar. Bu yanlarını örtmek için o, en ‘keskin’ gözükme zorundadır. Aslında ise Marksizmin lafızlarına, Stalin’in deyişleriyle kölece bağlı kalarak pasifizmini sergiler. Bir başka deyişle pasifizm aynı

zamanda dogmatiktir de. 'Vebadan korkar gibi devrimden korkan' İkinci Enternasyonal oportünizmi bunun en somut örneğidir. Bunlar Marksizmde neyin kesin olduğunu yani Marksizmin belkemiği olan diyalektiği hiç ama hiç anlamış değillerdir. Ve hepsinin de ortak yanı Kautsky'lerden Plehanov'lara kadar, korkaklıklarını en süslü ve devrimci lafızlarla maskeleyerek Marksist önermeleri içi boş dogmalar haline getirmekte gösterdikleri bilgiçlik ve lafazanlıklarıdır.

Oportünizmde *ilke istikrarı* diye birşey yoktur. Düne kadar savunduğu ilkelerin niteliği kitlelerin gözünde açıklığa kavuşunca, o bu ilkeleri en ağır suçlamalarla karalar. Onun için tek şey önemlidir : 'Herşeye rağmen proletaryanın devrimci hareketini nasıl pasifize edebilirim?'. Bu eyleminde Marksist ilkeler sadece basit birer araçlardır.**

Bugün bu sözleri bilen çok az insan vardır. 12 Eylül sonrasında solda egemen olan **ideolojisişleşmenin** tipik bir olgusudur bu. Kökleri ise, 1980 sonrası uygulamaya sokulan "neo-liberal" ekonomi politikalarda yatar.

"Serbest piyasa ekonomisi"yle birlikte başlayan yeni ekonomik ilişkilerde "fırsatlardan yararlanma" egemen bir zihniyet haline gelmiştir. Ülkenin "en saygın kurumu" olarak sunulan TSK'nin (Türk Silahlı Kuvvetleri) sahibi olduğu holdingin (OYAK) genel müdürü bile "krizin olduğu yerde yeni fırsatlar vardır" diyebilmiş ve OYAK Şubat

2001 krizinden en kârlı çıkan holdinglerden birisi olmuştur.**

Borsa spekülâtörü, stokçu, karaborsacı, vurguncu, hortumcu birer oportünisttir. Daha tam ifadeyle, ekonomik ilişkiler alanında ticaret, fırsatların değerlendirilmesine dayanan bir mantıkla yürütülür, bu nedenle de tüm ticaretle uğraşanlar oportünisttirler. Darda kalmış, başı sıkışmış herhangi bir kişinin elinde bulundurduğu herhangi bir varlığı ya da malı satmaya kalkıştığında, karşısında bulunduğu "zihniyet" oportünizmdir. "En namuslu tüccar" bile, karşısına çıkan fırsatları değerlendirmesiyle ünlüdür. Her ne kadar halk arasında "ağlayanın malı gülene yaramaz" sözü türetilmişse de, her durumda fırsatçılık, ticaret dünyasının kendine özgü mantığı, zihniyeti ve nihayetinde gerçeğidir.

Daha yaşamlarının ilkokul günlerinde döviz bürolarıyla tanışan, TL olarak aldıkları okul harçlıklarını dolara nasıl çevireceklerini öğrenen kuşaklar için "fırsatlardan yararlanmak" "akıllı" olmanın bir ölçüsü olmuştur. Bu kuşağın insanları "siyaset" dünyasına yöneldiklerinde, karşılarında buldukları "siyasal oportünizm" olmuştur ve bunu da hiç yadırgamamışlardır. Solda "legal olanaklardan yararlanma" söyleminin arkasına gizlenen "legalizm", aynı insanlar tarafından "ortak akıl"ın bir ürünü olarak kabul edilmiştir. Legal solun sözleri ve yazıları, "başka amaçlar"ın "eğilip bükülmüş" ifadeleri olarak sunuldukça, "ortak akıl"ın "aklı" olarak oportünizm benimsenmiştir. "Piyasanın ihtiyaçlarına göre eğitim" yaygınlaştıkça, "piyasa" bakış açısı legal solda oportünizmin örtüsü haline gelmiştir. Legal sol yayınlarda egemen olan "piyasa" söylemleri bu durumun ifadeleri olmuştur. Körfez Savaşı günlerinin söylemine uygun olarak "devrim hedefine kitlelenmiş", Marmara Depremi günlerinin söylemine uygun olarak da "fay kınmaları"ndan söz edilir olmuştur. Küçük-burjuvazinin "mangal partileri" "sol pikniklerin", belediyelerin "halk konserleri" "sol festivallerin" yadırganmıyacağı bir ortam yaratmıştır.

Oportünizm, "fırsatlardan devrimci mücadele adına yararlanmak"tan söz eder. Ancak bundan anladığı, devrimci mücadele açısından "elverişli koşullar"dan yararlanmak değil, "elverişli fırsatları" kendi oportünist amaçları için kullanmaktan ibarettir.

* Mahir Çayan, *Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine*, 1970.

** Hiçbir şeyin uzun süre belleklerde tutulmadığı, en acı veren olayların bile birkaç gün içinde bizzat o acıyı çekenler tarafından unutulduğu bir ülkede TSK'nın holdinginin "kriz vurgunculuğu" da artık anımsanmamaktadır. T. Özal için, "helal olsun, yemesine yiyor ama birşeyler de yapıyor" denildiği, OYAK'ın "kriz vurguncusu" olduğu bu ülkede, şimdi sıra "yeşil sermaye"ye gelmiştir. AKP iktidarıyla birlikte "yeşil sermaye" için yeni fırsatlar ortaya çıkmış ve onlar da bu fırsatları değerlendirmektedirler. Fırsatçılık, ayıplanan, kınanan ve kötülen bir sıfat değil, özenilen bir meziyet olarak görüldüğü için, her yiyici, vurguncu ve hortumcu "aferin" alabilmektedir. Tek koşul, "aferin" diyenlerin çıkarlarına zarar vermemiş olmaktır.

Oportünizmin en temel özelliği, devrim yapmak diye bir sorununun olmamasıdır. Mahir yoldaşın da ifade ettiği gibi, böyle bir sorunu olmadığı için, o “en keskin” görünmek zorundadır. Pasifizmini “keskin” sözlerle ve sloganlarla gizler. Her çeşit oportünizmin ortak özelliği, ilkesizliktir, bütünsel ve kendi iç tutarlılığı olan bir siyasal çizgiye sahip olmamasıdır.

Örneğin yıllarca “küçük-burjuva devrimcisi” diyerek karaladıkları Che’nin gençlik arasında büyük bir sempatiye sahip olduğunu gördüklerinde, hiç tereddütsüz en keskin Che yandaşı kesilirler. Her buldukları fırsatta Che’nin devrimciliğine, mücadeleliliğine vb. gönderme yaparlar. Bu sayede, kendilerinin de “Che’nin izinden gittiklerini” göstermeye çalışırlar. Artık Che, yıllarca iddia ettikleri gibi “maceracı” değildir, Che’nin “maceraları” her devrimci gencin örnek alması gereken devrimci bir yaşam olarak sunulur. Oportünizm bunu yaparken, özenle kendi “görüşlerini” gizlemeye çalışır. Onun için tek şey geçerlidir: “kullanmak”.

İşte Çin KP’sinin “üç dünya teorisi”yle birlikte “Enver Hocacı” olan, Amavutluk Emek Partisi’ni dünyanın tek “marksist-leninist” partisi olarak kabul eden yeminli Che ve Küba devrimi karşıtları, bugün MLKP adıyla Che’yi sahiplenme yarışına girmişlerdir. “Resmi parti belgeleri”nde şöyle yazırlar:

“Maoizm, Küba ve Kuzey Kore yanlısı akımlar küçük burjuva sosyalizmini savunan, işçi sınıfıyla sınıfsal temelden bağı olmayan ve bir nevi işçi sınıfı-sosyalizm nostaljisi yaşayan hareketlerdir. Bunların siyasi anlayışı biraz kaşınırsa karşımıza revizyonizm çıkar.”*

Oportünizmin belirgin özelliklerinden birisi de, devrimci mücadeleye ilişkin tutarlı ve bütünsel bir belirlemeye sahip olmamasıdır dedik. Tutarlı ve bütünsel bir devrim teorisi, kendi varlıklarına terstir. Oportünizm her türlü “fırsat”tan yararlanmayı hedeflediğinden, devrim teorisi önlerine en büyük engel olarak çıkar. Bu nedenle, onların “devrim teorisi”, her türlü mücadele biçimini kabul ettiklerini söylemekten ibarettir. Eğer silahlı mücadele prestij kazanırsa,

hiç çekinmeksizin “gerilla şubeleri” açarlar, kendi oportünistliklerinin bilincinde olmayan iyiniyetli ve silahlı mücadelenin gerektiğini düşünen “kadrolar” bu “gerilla şubeleri”nde görevlendirilir. Böylece bir taşla iki kuş vurulur. Hem silahlı mücadelenin prestij kazandığı ortamda, “bakın biz de yapıyoruz” diyerek kendi oportünistliklerini gizlemenin yeni bir yolunu bulurlar; hem de kendi içlerindeki silahlı mücadele yanlılarını “gerilla şubeleri” yoluyla elde tutmaya devam ederler.

Oysa legalistlerin de “illegal” “devrim” teorileri vardır. Gerektiğinde bu teori ortaya çıkartılır, kendilerine “legalist” diyenlerin “ağzının payı” da verilir!

Amavutlukçu sosyal-emperyalistçi MLKP bakın kendi teorilerini nasıl ortaya koyuyor:

“Büyük kentlerin iç merkezlerinde lokal, kentsel ya da bölgesel, genel grevler, genel direnişler ve silahlı ayaklanmaları, bunların hazırlanmasında milis ve müfrezelerin, giderek partizan savaşının oynayacağı rolü açıklayan parti strateji ve taktiklerine, bunları gerçekleştirecek kuvvetlerin biriktirilip hazırlanmasına sıkı sıkıya bağlanmamış bir parti çalışmasının hiçbir ufku yok demektir. İçerisinde lokal, bölgesel ayaklanmaları, banşıl ya da yasadışı her türlü kitle hareketi biçimini de kapsayan bir iç savaştan (iç savaşlar serisinden) genel ayaklanmaya doğru ilerleyecek devrimci gelişme, her belirli durumdan -örneğin taktik dönemden- ileriye sıçrarken daima kapsamlı bir hazırlığı gerektirir.”**

Görüldüğü gibi MLKP’nin de bir teorisi, devrimin nasıl yapılacağına ilişkin “teorisi” vardır. “Teori”ye göre, kentlerin iç merkezlerinden başlatılacak olan grevler, direnişler ve silahlı ayaklanmalar, giderek genel grevlere, genel direnişlere ve genel silahlı ayaklanmaya dönüşecektir; bu dönüşüm sürecinde, banşıl ya da yasadışı her türlü kitle hareketi biçimini de kapsayan bir iç savaş, iç savaşlar serisinden geçilecek ve bu geçiş sürecinde “partizan savaş” rol oynayacaktır.

Burada amacımız legal solun oportünizmini açığa çıkartmak olduğundan, burada

MLKP'nin "teorisi"nin eleştirisini yapacak değiliz. Ancak MLKP'nin "teorisi"nin Marksist-Leninist literatürdeki karşılığının "**sovyetik ayaklanma**" olduğu kesindir. Onların tek yaptıkları, bu "sovyetik ayaklanma"yı illegal T"K"P revizyonizminden ödünç almaktan ibarettir. Dolayısıyla ortada "özgün" bir "teori" bulunmamaktadır. Ama yine de SBKP revizyonizminin "resmî" temsilcisi olan T"K"P'den birşeyleri ödünç alırken, onların her türlü basmakalıp sözlerini de alma becerisini gösterebilmişlerdir. Örneğin "işe", "**kentlerin iç merkezlerinden**"den başlamak gibi. Umanız, bugün kendilerinin her fırsatta kullanmaktan çok hoşlandıkları "varoşlar"ın, kentlerin "iç merkezleri" değil, "dış bölgeleri" olduğunu da öğrenmeye başlamışlardır.

İşte oportünizmin tipik özelliği. Ezbere, basmakalıp sözleri yineleyerek "teori" kurarlar, ama somutta hiçbir geçerliliğe sahip olmayan bu "teori"nin dışında pratik sergilerler. "Teori"de "kentlerin iç merkezlerinde lokal, kentsel ya da bölgesel"den genel ayaklanmaya hazırlıkta "partizan savaşı"nın oynayacağı rolden söz ederler, ama pratikte "gerilla yapan şubeler" kurmakla yetinirler.*

Legalizmin başlı başına bir çizgi olduğu günümüzde, oportünistlere mevcut düzenin ve devletin niteliği ortaya konularak "legal" mücadelenin mutlaklaştırılmasının yanlışlığı anlatıldığında ise, hiç duraksaksaksızın "biz legal ve illegal her türlü mücadeleyi kabul ediyoruz" diyerek yanıt verirler. Oportünistler için, legal ve illegal çalışma, silahlı ve silahsız mücadeleler "fırsatlara" göre verilecek mücadelelerdir, "gerektiğinde" bu mücadeleleri yürütmekten de "geni" kalmayacaklardır. Onlar, Lenin'in şu sözlerini kendilerine dayanak yaparlar:

"Sosyal-demokrasi kendi elini-kolunu bağlamaz, eylemlerini daha

önceden tasarlanmış herhangi bir planla ya da siyasal mücadele yöntemiyle sınırlandırmaz; partinin elinde bulunan güçlere denk düştüğü sürece bütün mücadele araçlarını benimser."**

Ama Lenin'in aynı konuda yazdığı şu saptamaları da görmezlikten gelirler:

"Akla-uygun olmak koşuluyla, bütün mücadele araçlarını, bütün mücadele plan ve yöntemlerini ilke olarak kabul etmek ile belirli bir siyasal anda sıkı sıkıya uygulanan bir plan gereğince hareket yönünü belirleme istemini birbirine kaşırtmak, eğer taktikten sözediyorsak, hastalıkların tedavi etmenin çeşitli yöntemlerinin tıp tarafından tanınması ile belli bir hastalığa belli bir tedavi yönteminin uygulanması gereğini birbirine kaşırtmayla aynı şeydir."***

Lenin'in sürekli "sistemli ve planlı hazırlıktan", yani devrim strateji ve taktiklerinin belirlenmesi ve buna bağlı olarak mücadelenin yürütülmesi gerektiğinden söz etmesi oportünistler için hiçbir değere sahip değildir. Onlar için, varsa da yoksa da "fırsatlardan" yararlanmak önemlidir. Bu nedenle devrim stratejisi olmaksızın "örgütsel çalışmadan" ve "örgütlenmekten" söz ederler. Onların tek bildikleri, her fırsattan yararlanarak "örgütlenmek"tir, örgütlenmiş insanların ne yapacaklarının önemi yoktur.

Bakın "Enver Hocacı" sosyal-emperyalistçi oportünistler, "*Önderleşmek İçin Kadın Kitlelerine Hücum*" başlıklı bir yazıda neler yazıyorlar:

"Sadece toplantı, bildiri, basın açıklaması vb. ile yetinmemeli mücadele araçlarımızı geliştirmeliyiz. Film gösterimleri, sokak şenlikleri, tiyatro gösterimleriyle kadınlara gitmeliyiz. Teknik gelişmeleri örgütlenme çalışmamızda en iyi şekilde kullanabilmeliyiz. Özellikle yaz aylarında açık hava etkinliklerini iyi değerlendirmeliyiz..."

Eylem tarzımızın zenginleştirilmesi de bir zorunluluk olarak kendini dayatmaktadır. Burjuva medya-görmezden gelemeyeceği ilginç-

* 1990 başlarında kurdukları ve Kolombiya'daki M-19 gerilla örgütünden esinlenerek "M-18 gerillaları" dedikleri örgütlenme bugün unutturulmuştur. Şimdi yine Kolombiya'dan esinlenerek FARC'ın yerli adaptasyonu olarak FESK'ten söz etmektedirler. M-18'in esinlendiği Kolombiya'daki M-19 gerilla örgütü silahlı mücadeleyi terk etmiş ve legal sosyal-demokrat örgüt haline dönüşmüştür. Şimdi esinlendikleri FARC ise, onların yıllar boyu "sosyal-emperyalizmin ajanları" dedikleri Kolombiya Komünist Partisi'ne bağlıdır. Umanız bu ikincisi de, birincisi gibi tarihin unutturulmuşları safına katılmaz.

** Lenin, *Nereden Başlamalı?*

*** Lenin, *Ne Yapmalı?*, s. 61.

likte eylemlere imza atabilmeliyiz. Kız kulesinde yapılan tarzda, dikkatleri üzerine çeken eylemler örgütlenme çabamızı yoğunlaştırmalıyız. Özellikle burjuvaların ve medyasının mekan tuttuğu yerlerde eylemler yapmalıyız. Bu her gün haberlerde bile dakikalarca gösterilen lüks eğlence yerleri, tatil mekanları olabilir...”*

“Burjuva medyanın görmezden gelemeceği ilginçlikte eylemlere imza atabilmek” peşinde koşan bu “Arnavutlukçu” sosyal emperyalistçilerin söyledikleri “**sansasyonel eylemler**”den başka birşey değildir. Bu oportünistler, ne kadar çok “sansasyonel eylem” yaparlarsa bilinçsiz kitlenin kendilerine geleceğini ve kendilerine ne kadar gelirlerse o kadar güçlenecekleri hesapları içindedirler. Bunun için “kadın kitlelere hücum” talimatıyla “hücum” a geçmeler ve “varoşlarda ‘yaşadığımız semtleri birlikte güzelleştirelim’ vb. tarzda kampanyalar örgütleyerek”** bu işi yapacaklarını “illegal” yayınlarında açıklarlar.

“Hayatın her alanında örgütlenme” söylemleriyle, “çokyönlü mücadele yürütülüyor” havalarıyla ortalıkta dolaşan oportünistler, bir yandan “kadın kitlelere hücum” marşı çalarken, diğer yandan şöyle yazabilirler:

“Yapılan araştırmalar, kadınların sezgisel zekasının, ayrıntıdan ayırtma özelliğinin, güzel sanatlara yatkınlığının daha güçlü olduğunu göstermesine karşı, rasyonel zeka, veriler üzerinden soyutlama-genelleme yapma, sonuç çıkarma ve coğrafi yön tayini, teknik beceri gibi yanlarının zayıf olduğunu göstermiştir.”***

Kadınları “rasyonel zeka”ya sahip olmayan ve hatta “coğrafi yön tayini”ni beceremeyen “zayıf” kişilikler olarak düşünen oportünistler, kuruluşlarının 11. yılını kokteyllerle, havai fişek gösterileriyle kutlamaktan da geri durmazlar. Çünkü onlar “Devrimin zaferi için başarılı bir birlik devrimi gerçekleştirerek ‘94 yılının 10 Eylül’ün-

de tarihin döl yatağına düşen MLKP”dirler****, “sapına kadar erkek”tirler.

Ancak bunlar, “Mao Zedung Düşüncesi”nden Arnavutlukçu çizgiye geçen, sosyal-emperyalizm teorisini sadece “illegal parti kongreleri”nde ifade edip geçiştiren legal oportünistlere özgü değildir. Bu Arnavutlukçu çizginin “Sovyet sosyal-emperyalizminin ajanları” dedikleri T“K”P’liler de aynı özellikleri gösterirler.

Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığıyla birlikte modern revizyonizmin “merkezsiz” kalışıyla sahipsiz kalan yerli revizyonistler artık “geçmişten dersler çıkarmışlar”dır. Onlar da, diğer oportünist kardeşleri gibi, her türden mücadele “biçimini” kabul ederler, gerektiğinde “illegal” ve hatta “silahlı” mücadeleye bile geçeceklerini kapalı kapılar ardında yineleyip dururlar. Gençlik kitesinin 12 Eylül sonrasında apolitikleştirilmişliğinden yola çıkarak, akla gelebilecek her türden “apolitik” faaliyeti “politik faaliyet” gibi sunmakta diğer yasal oportünistlerle yarışır. Birileri 11. yıl kutlaması yaparken, onlar 85. yıl “etkinlikleri” yaparlar.

Onlar da, ML-KP’nin KP’si olarak bir “teori”ye, “devrim teorisi”ne sahiptirler. Ancak ne KP-ML örgütlenmeleri gibi illegal, ne ML-KP’ler gibi illegal görüntü altında legal çalışma yapma “geleneği”ne sahip olmadıklarından, bu “teori”lerini her yerde bulup öğrenmek olanaklı değildir. Sahip çıktıkları 85 yıllık TKP mirası çerçevesinde, arif olan anlar, arayan bulur misali “teori”leri “sovyetik ayaklanma”dan başkası değildir. Ancak “devrimci durum” a ilişkin klasik revizyonist bakış açısıyla evrim ve devrim aşamalarını birbirinden kesin çizgilerle ayırırlar. Dolayısıyla MLKP’ler gibi, biraz oradan, biraz buradan eklektik “teori”ler yerine, **milli krizin en uygun olduğu bir anda** genel ayaklanmayla iktidarı ele geçirilmesine dayanan bir “sovyetik ayaklanma teorisi”ne sahiptirler.

İster dünyanın modern revizyonistleri olsun, ister sosyal-emperyalistçileri olsun, her türden legal soldaki oportünizmin ortak özelliği, devrimci mücadelede yer almak isteyen samimi unsurları kendi oportünist örgütlenmeleri altına alıp kullanmaktan ibarettir. Bu nedenle, politik olarak aktif kesimleri ve devrimci mücadeleye katılmak

* *Partinin Sesi*, MLKP Merkez Yayın Organı, Sayı: 45, Eylül-Ekim 2004.

** agy.

*** *Teoride Doğrultu*, Kadın Psikolojisi, Sayı: 17, s. 80.

**** *Atılım*, Parti 11 yaşında, Sayı: 72, 16 Eylül 2005.

isteyenleri “örgütleyebilmek” için akla gelmedik yollar ve yöntemler geliştirirler. Nerede bir kitlesel eylem olsa, onlar orada hazır ve nazırdırlar. 1970’lerdeki gecekonduların T. Özal’ın verdiği “tapular”la nasıl “emlak zengini” olduklarını bilmezlikten gelip, yeniden gecekonduların yıkılmalarını “yılmaz savaşımları” olurlar. SEKA işçileri eylem yaptığında onlar ordadırlar. Tüpraş “özellemesi” gündeme girince, yine legal solun oportünistleri hazır ve nazırdırlar. İşlerine geldiğinde seçimleri “boykot” ederler, işlerine geldiğinde seçimlere katılmalarının ne kadar önemli olduğuna ilişkin sayfalar dolusu yazılar yazarlar. Bu “pratik”lerinde kendilerine **küçük-burjuva yaşam tarzını** kılavuz olarak alırlar. Küçük-burjuvalar “mangal partileri”ne gidiyorsa, onlar da “piknik” düzenlerler; küçük-burjuvalar “sanat ve kültür” işleriyle uğraşıyorlarsa, onlar da “kültür ve sanat alanına özel ilgi duyan, yetenekleri olduğunu sezdiğimiz kadro ve taraftarları teşvik etmek, desteklemek özel olarak görevlendirip, kendilerini geliştirmeleri için olanak sunmak, ihmal edilemez görevlerimiz arasındadır”^{*} diyerek ortalığa çıkarlar. Kendi söylemleriyle “varoşlarda ‘yaşadığımız semtleri birlikte güzelleştirelim’ vb. tarzda kampanyalar örgütlemek”ten söz ederler ve böylece küçük-burjuva yaşam tarzına uygun “çevre” oluşturmayı meşrulaştırırlar.

Bir yerde “kitle”leri şöyle ya da böyle etkileri altına aldıklarında ise, tüm dikkatlerini bu “kitleyi” nasıl ellerinde tutacaklarına yöneltilir. Bunun için Lenin’in şu sözlerini sıkça yinelerler:

“Gizli bir örgütü yönetmenin bütün sanatı, mümkün olan her şeyden yararlanmakta, ‘herkese yapacak bir iş vermekte’ ve aynı zamanda bütün hareketin önderliğini, sırf birtakım yetkilere dayanarak değil, otoriteye, canlılığa, daha fazla tecrübeye, daha çok yönlülüğe ve daha fazla yeteneğe sahip olarak elde tutmakta yatar.”^{**}

Buradan anladıkları, nasıl olursa olsun “herkese yapacak iş vermek”ten ibarettir. Bunun için akla gelmedik eylemler düşünürler ve önerirler. Bu çerçevede havai fişek gösterileri düzenlerler, “yaz aylarında açık hava etkinliklerini iyi değerlendirirler”, Halil İbrahim sofraları kurarlar. 1 Mayıs gibi devrimci mücadelenin simgesi olan günler ise, birbirleriyle pankart ve kafa sayısı yarışına girdikleri “birlik ve rekabet” günleri olarak değerlendirilir.

Kısacası, oportünistler için, eylemde Marksist ilkeler sadece basit birer araçlardır.

Ancak oportünizme karşı mücadele kolay değildir. Oportünizm bukalemun gibidir. Çeşitli kılıklara bürünerek sosyalist hareket içinde ortaya çıkar. Bu nedenle oportünizme karşı mücadele, oportünizmin bulunduğu her yerde ve ortaya çıktığı her somutlukta yürütülmesi gereken bir mücadeledir. Marksist ilkeler onlar için basit birer araç olduğu için, onların “teorik” görüşlerinin eleştirisi fazlaca etkin değildir. Yapılan her teorik eleştiri karşısında, kolaylıkla demagojiye başvururlar. Kimi zaman küçümseyici bir havada “siz yapın da görelim” diyerek eleştirileri etkisizleştirmeye çalışırlar, kimi zaman “biz olmasak eleştirecek bir şey bulamayacaklar” diyerek böbürlenirler.

Bugün oportünizme karşı mücadelenin en zorlu olduğu bölüm, “özlemi duyulacak olan mücadele, mümkün olan mücadeledir, ve mümkün olan mücadele belli bir anda verilmekte olan mücadeledir” mantığının tartışmasız biçimde devrimci mücadelede yer alan ve almak isteyen kişilere kabul ettirilmiş olmasıdır. Oysa başka bir mücadele mümkün olmanın ötesinde bir gerçektir; tarihiyle, pratiğiyle ve teorisiyle mevcuttur. Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi, bu tarihin, pratiğin ve teorinin gerçekliğidir. Tek yapılması gereken, bu stratejik çizgi etrafında toplanmaktır. Oportünizme karşı mücadelenin başarısını belirleyecek olan da budur.

* *Partinin Sesi*, Sayı: 45, Eylül-Ekim 2004.

** Lenin, *Bir Yoldaşa Mektup*.

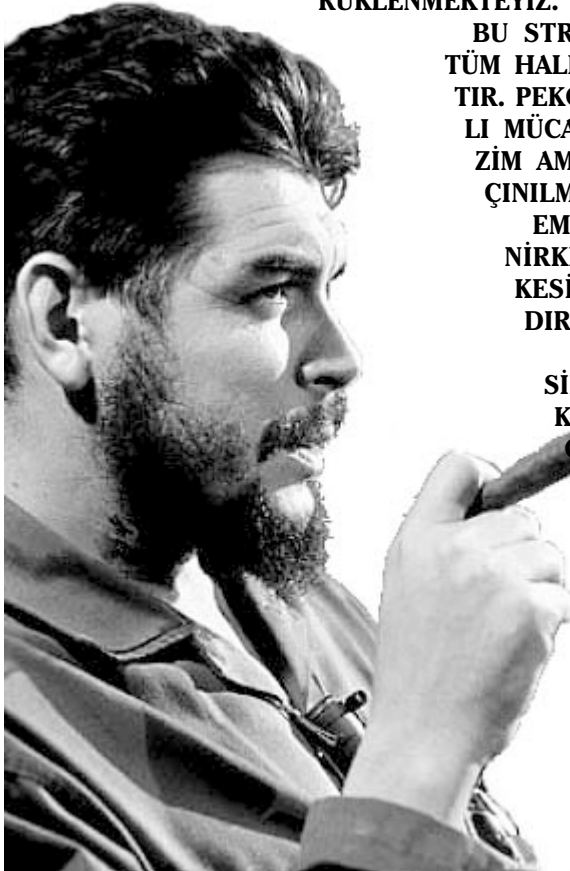
Ernesto Che Guevara

“EMPERYALİZMİN BİR DÜNYA SİSTEMİ OLDUĞUNU, KAPİTALİZMİN SON AŞAMASI OLDUĞUNU AKLIMIZDAN ÇIKARMAMALIYIZ – VE O DÜNYA ÇAPINDA YENİLGİYE UĞRATILMAK ZORUNDADIR. BU MÜCADELENİN STRATEJİK SONU, EMPERYALİZMİN YIKILMASI OLACAKTIR. BİZE, BU DÜNYANIN SÖMÜRÜLENLERİNE VE AZGELİŞMİŞLERİNE DÜŞEN PAY, EMPERYALİZMİN TEMELLERİNİ ORTADAN KALDIRMAKTIR: BİZ EZİLEN ULUSLAR, ONLARA SERMAYE, HAMMADDE, TEKNİSYEN VE UCUZ EMEK VEREREK, VE ONLARDAN YENİ EGEMENLİK ARAÇLARI OLAN YENİ SERMAYE, SİLAH VE HER ÇEŞİT MATERYAL ALARAK MUTLAK BİR BAĞIMLILIK İÇİNE SÜRÜKLENMEKTEYİZ.

BU STRATEJİK HEDEFİN TEMEL UNSURU TÜM HALKIN GERÇEK KURTULUŞU OLACAKTIR. PEKÇOK OLAYDA BU KURTULUŞ SİLAHLI MÜCADELEYLE GERÇEKLEŞECEK VE BİZİM AMERİKA’DA SOSYALİST DEVRİM KAZINILMAZ OLACAKTIR.

EMPERYALİZMİN YIKILMASI HEDEFLENİRKEN, ONUN BAŞINI KİMİN ÇEKTIĞİ KESİNLİKLE BELİRLENMEK ZORUNDADIR. BU, ABD’DEN BAŞKASI DEĞİLDİR.

TAKTİK HEDEFİ, DÜŞMANI ÇEVRESİNDEN KOPARIP ONU YAŞAM ALIŞKANLIKLARIYLA GERÇEĞİN GÜCÜNÜN ÇARPIŞTIĞI YERLERDE SAVAŞMAYA ZORLAMAK OLAN, GENEL ANLAMDA BİR GÖREVİ GERÇEKLEŞTİRMELİYİZ. DÜŞMAN KÜÇÜMSENEMEZ; ABD ASKERLERİ, TEKNİK YETENEKLERE SAHİPTİR VE ONU KORKUTUCU KILCAK ÖLÇÜDE SİLAHLARLA VE KAYNAKLARCA DESTEKLENMEKTEDİR. ONUN SAHİP OLMADIĞI ŞEY, BUGÜN ONUN EN BÜYÜK DÜŞMANI OLAN VIETNAMLI ASKERLERİN EN YÜKSEK DÜZEYDE SAHİP OLDUKLARI

İDEOLOJİK MOTİVASYONDUR. BİZ, BU ORDUYU MORALİNİ BOZARAK YENEBİLİRİZ – VE BU MORAL, ONLARI BOZGUNA UĞRATARAK VE DAHA FAZLA KAYIP VERDİREREK BOZULABİLİR.

FAKAT ZAFERE GÖTÜREN BU KISA YOL DAHA ŞİMDİDEN ÇOK AÇIKÇA İSTENMESİ GEREKEN FEDAKARLIKLARI İÇERMEKTEDİR. VE BUNLAR, SÜREKLİ OLARAK MÜCADELEDEN KAÇTIĞIMIZ VE BAŞKALARININ BİZİM İÇİN KENDİLERİNİ TEHLİKEYE ATMALARINI İSTEDİĞİMİZ ZAMAN DAYANMAYA MECBUR OLACAĞIMIZ FEDAKARLIKLARDAN BELKİ DAHA AZ ACI VERİCİ OLACAKTIR.

SON KURTULACAK ÜLKE, BÜYÜK OLASILIKLA, SİLAHLI MÜCADELE OLMAKSIZIN VE EMPERYALİZME KARŞI UZUN VE ACIMASIZ BİR SAVAŞIN ETKİLERİNDEN KAÇINARAK GERÇEKLEŞECEKTİR. AMA BU MÜCADELEDEN VE BU MÜCADELENİN DÜNYA ÇAPINDAKİ SONUÇLARINDAN KAÇINMAK OLMAKSIZ OLACAKTIR; ONUN ETKİLERİ AYNI, HATTA DAHA BÜYÜK OLACAKTIR. GELECEĞİ ÖNCEDEN KESTİREMEYİZ, AMA ÖZGÜRLÜĞÜ ÖZLEYİP DE ZAFERİN BİR KIRINTISI OLARAK KENDİ ÖZGÜRLÜĞÜNÜ BEKLEYEN VE ONUN İÇİN MÜCADELEDEN KAÇAN BİR ULUSUN ÖNCÜSÜ OLMAYI İSTEMEK GİBİ BOZGUNCU İĞVALARA ASLA KAPILMAMALİYİZ.

YARARSIZ ÖZVERİLERDEN KAÇINMAK KESİNLİKLE DOĞRUDUR. BUNUN İÇİN DE BAĞIMLI AMERİKA'NIN KENDİSİNİ BARIŞÇI YOLDAN KURTARMAK İÇİN SAHİP OLDUĞU GERÇEK OLANAKLARI AÇIKÇA ORTAYA KOYMAK ÇOK ÖNEMLİDİR. BİZİM İÇİN BU SORUNUN ÇÖZÜMÜ ÇOK AÇIKTIR: BUGÜNKÜ AŞAMA, MÜCADELEYE BAŞLAMAK İÇİN UYGUN BİR AN OLABİLİR YA DA OLMAYABİLİR, AMA SAVAŞMAKSIZIN ÖZGÜRLÜĞÜ ELDE EDEBİLECEĞİMİZ KONUSUNDA HİÇBİR YANILSAMAYA KAPILAMAYIZ VE BÖYLE BİR YANILSAMA HAKKINA SAHİP DEĞİLİZ. VE BU SAVAŞ, NE GÖZYAŞARTICI BOMBALARA KARŞI TAŞLARLA VERİLEN BİR SOKAK ÇATIŞMASI, YA DA PASİFİST GENEL GREV OLACAKTIR; NE DE EGEMEN OLİGARŞİLERİN BASKI MEKANİZMASINI İKİ-ÜÇ GÜNDE YIKAN ÖFKELİ BİR HALKIN ÇATIŞMASI OLACAKTIR; BU MÜCADELE, UZUN, SERT BİR MÜCADELE OLACAKTIR VE ONUN CEPHESİ, ŞEHİRLERDEKİ GERİLLALARIN BARINAKLARI, SAVAŞÇILARIN EVLERİ –BASKI GÜÇLERİ ONLARIN AİLELERİ ARASINDA KENDİNE KURBANLAR ARAYACAKTIR–, KATLIAMLARA UĞRATILMIŞ KIRSAL NÜFUS, DÜŞMAN BOMBARDUMANI İLE YIKILMIŞ ŞEHİRLER VE KASABALAR OLACAKTIR.

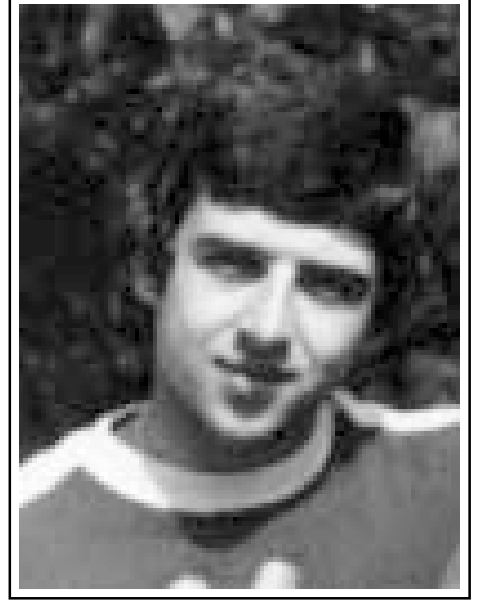
ONLAR, BİZİ BU MÜCADELEYE İTİYORLAR; BU MÜCADELEYE HAZIR OLMAK VE BU MÜCADELEYE GİRİŞMEKTEN BAŞKA BİR ALTERNATİF YOKTUR.

BAŞLANGIÇ KOLAY OLMAYACAKTIR; HATTA AŞIRI ÖLÇÜDE ZOR OLACAKTIR. OLİGARŞİLERİN TÜM BASKI GÜCÜ, TÜM DEMAGOJİ VE VAHŞİLİYLE ONLARIN AMAÇLARININ HİZMETİNDE OLACAKTIR. İLK SAATTE BİZİM GÖREVİMİZ HAYATTA KALMAKTIR; DAHA SONRA SİLAHLI PROPAGANDA (VİETNAMCA ANLAMıyla, YANİ DÜŞMANA KARŞI YÜRÜTÜLEN KAZINILSIN YA DA KAYBEDİLSİN –AMA SAVAŞARAK– ÇARPIŞMALARIN PROPAGANDASI) YÜRÜTEN GERİLLA ÖRNEĞİNİ İZLEMELİ OLACAKTIR: GERİLLALARIN YENİLMEZLİĞİ DERSİ SAHİPSİZ KİTLELER ARASINDA KÖK SALACAK; ULUSAL RUHUN ELEKTRİKLENDİRİCİ GÜCÜ, DAHA ŞİDDETLİ BASKILARA KARŞI KOYMAK İÇİN DAHA ZORLU GÖREVLERE HAZIRLAYACAK; MÜCADELENİN BİR UNSURU OLARAK NEFRET, DÜŞMANIN NEFRETİ, BİZİ, İNSANIN DOĞAL SINIRLARINI AŞAN VE ONUN ÖTESİNE GEÇEN, İNSANI ETKİN, ŞİDDETLİ, SEÇİCİ VE SOĞUK BİR ÖLÜM MAKİNASINA DÖNÜŞTÜRMEYE ZORLAYACAKTIR. BİZİM ASKERLERİMİZ BÖYLE OLMAK ZORUNDADIR; DÜŞMANDAN NEFRET ETMEYEN BİR HALK VAHŞİ BİR DÜŞMANI YENEMEZ.”

LEVENT ERTÜMER

1959/BERGAMA
14 EYLÜL 1977/BERGAMA

LEVENT ERTÜMER ve FARUK AÇIL yoldaşlar, 1977 yılında THKP-C/HDÖ üyesi olarak örgütsel faaliyette bulundular. 14 Eylül 1977 günü faşist milislere yönelik silahlı eylem hazırlığı sırasında yanlarında bulunan bombaların patlaması üzerine yaşamlarını yitirdiler.

FARUK AÇIL

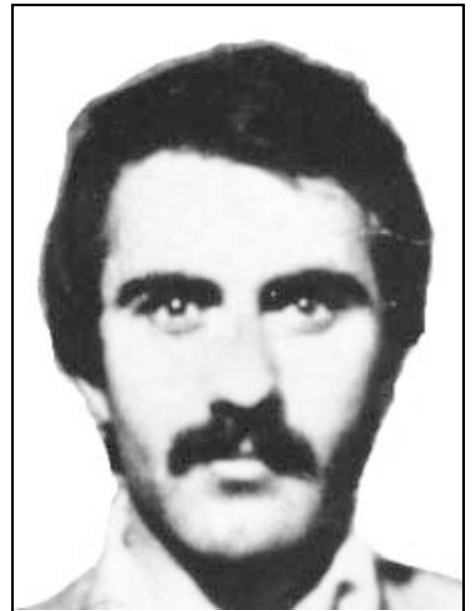
1959/BERGAMA
14 EYLÜL 1977/BERGAMA

ZİYA ERDÖNMEZ

1954 SİVAS/KANGAL
17 EKİM 1980 İSTANBUL/KADIKÖY

1954 Sivas/Kangal doğumlu Ziya yoldaş, 1973 yılında İstanbul İktisat Fakültesi'ne girişle devrimci mücadeleye aktif olarak katılmıştır. 1973-76 arasında öğrenci hareketi içinde çalışmış ve 1974 yılında AÖS'ne yönelik faşist saldırılarda yaralanmıştır. 1975-76 döneminde İYÖKD Yönetim Kurulu üyesi olarak çalışmış ve 1977'de THKP-C/HDÖ'nin Öncü Savaşına başlamasıyla birlikte profesyonel kadro olarak devrimci savaşa katılmıştır. 1979 sonlarında THKP-C/HDÖ-İstanbul İl Komitesi üyeliğine getirilmiş ve 1980'de Genel Komite üyesi olmuştur. 17 Ekim 1980 günü Kadıköy Nüfus Dairesi'nin basılması eylemi sırasında oligarşinin resmi zor güçleriyle girdiği çatışmada katledilmiştir.

SERDAR SOYERGIN

1960/ADANA
26 EKİM 1980/ADANA

1960 yılında Adana'da doğdu. Faşist milis saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde, lisede devrimci mücadeleye katılmıştır. Liseden sonra Adana Eğitim Enstitüsü'ne girmiş ve burada THKP-C/HDÖ'nin örgütsel faaliyetleriyle tanışmıştır. 1979 yılında THKP-C/HDÖ üyesi olarak okul ve mahalle ilişkilerinde çalışmış ve 1979 ortalarında Adana Çukobirlik Yağ Fabrikası'na işçi olarak girerek, sendikal çalışmaların örgütlenmesine katılmıştır. Bu çalışmalarındaki etkinliği, sarı sendikacılar tarafından etkisizleştirilmek amacıyla polise ihbar edilmiş ve bir süre polis tarafından gözaltına alınmıştır. 1980 başından itibaren polis tarafından aranması üzerine, illegal örgütsel faaliyette bulunmakla görevlendirilmiştir.

14 Eylül 1980 günü Süleyman AYDEMİR yoldaşla birlikte gerçekleştirdikleri cezalandırma eylemi sonrasında oligarşinin resmi zor güçleriyle silahlı çatışmaya girmişler ve çatışmada bir tank yüzbaşısını öldürmüşlerdir. Serdar yoldaş, çatışma sırasında aldığı iki kurşun yarası sonucu oligarşinin eline tutsak düşmüştür.

Olayda bir yüzbaşının öldürülmesi nedeniyle 12 Eylül faşist askeri yönetimi çılgına dönmüş, halka ve devrimcilere duydukları bütün kinlerini Serdar yoldaşın yargılanmasında göstermişlerdir.

40 gün süren tüm yargı-yargıtay ve onay işlemleri, hiç bir hukuk kuralına uyulmaksızın gerçekleştirilmiş ve idam cezası 25-26 Ekim 1980 gecesi infaz edilmiştir.

Serdar yoldaşın son isteği, zafer günü yoldaşlarıyla birlikte içmeyi tasarladığı kahveyi, cellatların gözlerinin içine bakarak içmek olmuştur.

“AB’ye bir an önce girelim de nasıl girersek girelim”

AB’ye girelim de nasıl girersek girelim (mi?)

Cstwertskst şehrinde Marichelli Borboie adında ihtiyar bir kız vardı. Söfulüğüyle, kız oğlan kız oluşuyla, yaptığı hayır işleriyle ün kazanmıştı. Kafasını tek bir şeye takmıştı. Öbür dünyada Aziz Pierre’nin elini sıkarak cennete girmek istiyordu.

Fakat Tanrı, bayan Borboie’nin sabrını sınamak için olsa gerek onun başına bir bela gönderdi. Yetim kalan yeğeni Bobillas, bayan Borboie’nin hayatını zindan eyledi. Bu dinsiz, imansız haylaz çocuk, sarhoşluğu, kavgaları, kötü kadınlara düşkünlüğü, iyi kadınları iğfal etmesi ile Cstwertskst şehrinin baş belası oldu.

Derken efendim, ülkesinin karıştığı bir savaş, bayan Borboie’ye yeğeninden kurtulmak için bir fırsat yarattı. Yeğenini askere gönderecekti. Bobillas’ı süvari birliğine yazdırdı. Atına bindirip cepheye yolladı.

Bobillas askere gideli altı ay olmuştu. Poldev orduları sınırda savaşırken bir salgın hastalık Cstwertskst şehrini kasıp kavurdu.

Bayan Borboie hastalığa ilk yakalananlardan biri oldu. Ölümünü sükunla karşıladı. Malını mülkünü kiliseye bağışladı. Tanrının adını anarak öldü. Haber şehre yayıldığında herkes ihtiyar kızın o akşam yemeğini cennet melekleriyle birlikte yiyeceğinden emindi.

Bayan Borboie, bu dünyada gözünü kapayıp, öbür dünyada açınca, gök kapılarında tuhaf bir manzara ile karşılaştı. Savaşta şehit olan askerleri cennete öncelikle aldıklarından siviller aylardır cennet kapısı önünde bekleyiyordu. Kalabalığı yarararak ve de askerlerin arasına karışarak birkaç defa kapıya kadar ulaşmış, kapıdaki meleklerle:

“– Beni tanımadınız mı? Ben Bayan Borboie’yim...”

Yaşım altmışsekiz. Hâlâ bakireyim. Elime erkek eli değmedi. Tanrı ve kilise ne buyurdu, ne istedi ise yaptım. Benden istenip de yapmadığım bir şey kalmadı...”

Cennete ben girmeyeceğim de kim girecek, şeklinde yakarmaları hiçbir sonuç vermedi.

Kapının önünde sıra beklemeye başladı. O beklerken sıra sıra cennete giren askerleri izledi. Kahroldu. Günler, aylar geçti...

Bir gün birden irkildi. Önünden geçen atlıların biri, ciğeri beş para etmez yeğeni Bobillas değil miydi? İsyan edercesine atlılara doğru atıldı:

“– Hey, sefil herif... Şerefsiz haydut... Sen de mi cennete giriyorsun? Hem de ben burada, kapının önünde günlerdir, aylardır beklerken...”

Bobillas, ihtiyar kadını gördü:

“– *Ağlama, seni de sokarım cennete*” dedi. Belinden kavradığı gibi atının arkasına oturttu.

İhtiyar kadın ne olduğunu anlayamadan cennetin kapısına geldiler. Aziz Pierre, askerın atının terkisindeki yaşlı kadını gördü:

“– *Hey asker, durun bakalım... Atın terkisindeki bu kadın da kim oluyor? O giremez!..*” diye bağırdı.

İhtiyar kadın korkusundan ne yapacağını şaşırılmış, tam anlamıyla çökmüştü. Nerede ise attan düşecekti. Süvari Bobillas, üzengilerinin üzerinde hafifçe doğruldu. Kalpğini çıkararak Aziz Pierre'yi selamladı:

“– *Alayın orospusudur, efendim!*”

“– *Ha pekala.. Alayın orospusu ise mesele yok... Geçin...*”

Bayan Borboie, bu muazzam alçalışı, bir hıçkırık içinde sineye çekti. Bir “bakire” ve de “Tanrı'nın sevgili kulu” olarak giremediği cennete, “alayın orospusu” olarak girmişti... Ne yapabiliirdi ki... Burada niçinler, nasıllar hiç-bir anlam taşıyıyordu...

Bu hikâyeyi, Varlık Yayınları tarafından 1956 yılında bastırılan 1 TL fiyatla satılan “Marcel Ayme”nin “Duvargeçen” isimli hikâye kitabında okumuştum. Daha önce başka olaylar nedeniyle de okuyucularıma aktardığım bu hikâyeyi bugün ekonomi sayfasında yayımlamamın bir nedeni var. “Çok bekledik, çok fedakârlık ettik... Alınganlık göstermeye ve de dert etmeye gerek yok... AB'ye bir an önce girelim de nasıl girersek girelim” havasının ağır bastığı şu günlerde hikâyeyi sayın okuyucularıma hatırlatmak istedim.

[Güngör Uras, *Milliyet*, 3 Ekim 2005.]

İşte Oligarşi ve AKP Zenginleri!

**100 Milyar Dolarlık
100 İşbirlikçi**

[Aşağıdaki yazı "Türkiye'nin En Zengin 100 Kişisi" sıralamasını yapan *Ekonomist* dergisinden alınmıştır. Yazıyı olduğu gibi yayınlıyoruz:]

Onlar Türkiye'nin en zengin kişi ya da aileleri. Bazıları dünya çapında dereceye giren servetlere sahip. Türkiye'nin en çok merak edilen, en güçlü topluluğunu oluşturuyorlar. *Ekonomist*, bu yıl ikincisini yaptığı ve ciddi bir referans olan araştırmasını, bu yıl da büyük bir özenle gerçekleştirdi. Türkiye'nin en zengin 100 kişi-ailesi belirlendi. Buna ek olarak servet artışı ile birlikte tüketim eğilimleri ve yaşam biçimlerindeki değişim de incelendi. İşte Türkiye'nin en tepesindekiler ve onların temsil ettiği sosyo-ekonomik grubun merak edilen yaşam biçimleri.

**ZENGİNLER İÇİN "VEYA" YOK,
"VE" VAR**

Ekonomi biliminin üzerine kurulduğu temel düşünce, insanların elindeki kaynakların sınırlı, ihtiyaçların ise sonsuz olması. Oysa onlar için neredeyse kaynaklar da sonsuz. Dolayısı ile ekonomi biliminin üzerine inşa edildiği temel, ultra-zenginler tarafından sarılabiliyor. Onlar için "veya" yok, "ve" var. Ferrari ya da Mercedes arasında seçim yapmak zorunda değiller. İkisini de hatta daha fazlasını alabiliyorlar ve alıyorlar da. Farklı kullanımlar için farklı otomobillere sahipler.

Konut sahipliğinde de benzer bir durum

+ 4 milyar \$		
1	Koç	Koç Holding
2	Sabancı	Sabancı Holding
3-4 milyar \$		
3	Şahenk	Doğuş Grubu
4	Aydın Doğan	Doğan Holding
2-3 milyar \$		
5	Ülker	Ülker Grubu
6	Dinçkök	Akkök Grubu
7	Eczacıbaşı	Eczacıbaşı Holding
8	Şarik Tara	Enka Holding
1.5-2 milyar \$		
9	Kamil Yazıcı	Anadolu Grubu
10	İzzet Özilhan	Anadolu Grubu
11	Asım Kocabıyık	Borusan Holding
12	Konukoğlu	Sanko Holding
13	Ahmet N. Zorlu	Zorlu Holding
14	Hüsnü Özyeğin	Fiba Holding
1-1.5 milyar \$		
15	Turgay Ciner	Park Grubu
16	Çolakoğlu	Çolakoğlu Grubu
17	İhsan Doğramacı	Tepe Grubu
18	Faruk-Cengiz Yalçın	Makyal İnşaat
19	İsak Lodrik	Enboy Tekstil
20	Kadir Has	Has Grubu
21	Ahmet Çalık	Çalık Grubu
22	Yılmaz Soyak	Soyak İnşaat
23	Salih Tatlıcı	Tatlıcı Grubu
24	Kibar Ailesi	Kibar Holding
25	Necati Kurmel	Saray Halı
750 milyon-1 milyar \$		
26	Feyyaz Berker	Tekfen Holding
27	Nihat Gökyiğit	Tekfen Holding
28	Necati Akçağlılar	Tekfan Holding
29	Boyner Ailesi	Boyner Holding
30	Demir Sabancı	-
31	İdris Yamantürk	Güriş Holding
32	Demir Karamancı	O.Anadolu Tekstil
33	Lucien Arkas	Arkas Holding
34	Oğuz Gürsel	Kiska Holding
35	İshak Alaton	Alarko Holding
36	Garih	Alarko Holding
37	Kamhi	Profilo Holding
38	Çarmıklı	Nurul Holding
39	Sudi Özkan	Özkanlar Grubu

500-750 milyon \$			200-300 milyon \$		
40	Zafer Yıldırım	Orjin Grubu	70	Ahmet Çetinkaya	Saray Örne
41	Zafer Kurşun	Orjin grubu	71	Hasan Aslan	Ortadoğu Rulman
42	İnan Kırac	Kıraca	72	Ahmet Keleşoğlu	Selçuk Ecza
43	Selahattin Beyazıt	Beyazıt Grubu	73	Ertuğrul Kurdoğlu	Ata Holding
44	Murat Vargı	Turkcell	74	Nafi Güral	Güral Porselen
45	Erol Üçer	Gama İnşaat	75	Yüksel Gamgam	Gamgam Grubu
46	Ulusoy Ailesi	Ulusoy Holding	76	İmam Altınbaş	Altınbaş Holding
47	M. Nazif Günal	MNG Holding	77	Molu Ailesi	Karsu Tekstil
48	Nihat Özdemir	Limak İnşaat	78	Eskiyapan	Nuh Grubu
49	Celal Sönmez	Sönmez Holding	79	İlyas Özsüer	Maya İnşaat
50	M.Tahincioğlu	Kent Gıda	80	Nuri Özeltin	Özeltin Grubu
51	Ethem Sancak	Hedef Grubu	81	Adnan Çebi	Makyol İnşaat
52	Şükrü Şankaya	Yeşim Tekstil	82	İhsan Kalkavan	Kalkavan Deniz
53	Ünsal Aysal	Unimar	83	Hüseyin Özdilek	Özdilek Grubu
54	Selçuk Yaşar	Yaşar Holding	200-300 milyon \$		
55	Çiftçi Ailesi	Çiftçiler Holding	84	Vitali Hakko	Vakko
56	Firuz Kanatlı	Eti Grubu	85	Hamdi Akın	Afken
57	Sadioğlu	Banker	86	Burhan Silahtaroglu	Silkar Holding
58	Recep Yazıcı	Diler Grubu	87	Nuri Akın	Akın Tekstil
59	Mermerci	Akfil Tekstil	88	Nevzat Kalkavan	Türkom Grubu
300-500 milyon \$			89	Melih Sipahioğlu	Tamek Holding
60	Kemal Gülman	Gülman Grubu	90	C.Kaptanoğlu	Kaptanoğlu D.
61	Aziz Zapsu	Azizler Holding	91	Fikret Öztürk	Opet
62	Recep Gencer	Bağfaş	92	T. Haznedaroğlu	H.İnşaat
63	Boydak Ailesi	Boydak Grubu	93	Murat Dedeman	Dedeman Holding
64	Ali-İsmet Abaloğlu	Abaloğlu Holding	94	Ahmet Eren	Eren Grubu
65	Kemal Şahin	Şahinler Holding	95	Barut	Abdi İbrahim İlaç
66	İsfendiyar Zülfikar	Zülfikalar Grubu	96	Cemalettin Sarar	Sarar Giyim
67	Mustafa Baysal	Baysal Tekstil	97	Bayram Aslan	İçdaş
68	İbrahim Bodur	Kale Grubu	98	Gürel Ailesi	Sunel Tütüncülük
69	Erdoğan Özgörkey	Özgörkey Grubu	99	Fikret Evyap	Evyap Grubu
			100	Türkan Özsezen	Gripin

söz konusu. Boğaz kıyısında bir yalı sahibi olmak, her zengininin gönlünde yatıyor. Türkiye'nin en zengin ailelerinin büyük kısmının Boğaz'da bir yalısı mutlaka bulunuyor. Hatta bazı ailelerin birden fazla yalısı olduğu biliniyor.

Ancak yalı arzı artmadığı için talep şehir dışındaki konutlara yönelmiş durumda. En tepedekilerin yalılardan sonraki ilk seçimi Beykoz Konakları gibi çok üst düzey gelir gruplarına hitap eden projeler oluyor.

Bu kişilerin günlük yaşamları ise bir başka merak konusu.

Hello Dergisi Eğlence editörü Ersin Süzer, Türkiye'nin en elit kesiminin İstanbul'daki favori mekanlarını, Reina, Ulus 29, Şamdan, Vogue, Hisar'da İskele, Bebek Balıkçısı ve Anadolu Yakası'nda Serdar Bilgili'nin sahip olduğu A'jia otel ve restoranı olarak sıralıyor.

Tek bir farkla, onlar bu mekanlara kameralar ve kameralar önünde olmak isteyen insanlar evlerine döndükten sonra genellikle de hafta ortası gidiyorlar.

Ersin Süzer, ailelerin yazı çoğunlukla tek-

nede geçirdiklerini, işadamlarının ise sıklıkla tekneyi bırakarak kısa sürelerle işlerinin başlarına döndüklerini anlatıyor.

"Rahmi Koç, Mustafa Koç, Cem Boyner, Ömer Dinçkök gibi isimler her yıl Göcek'te buluşurlar. Toplu halde 3 gün-1 hafta burada kalınır. Tekne davetleri verilir. Sonra herkes kendi yoluna gider. Tekne ile açılırlar. Verdikleri davetlerden hiç kimsenin haberi olmaz. Hiç kimsenin haberi olmadan çok fazla davet verirler. Ve bu davetlere magazin basınının sızmasına imkan yoktur"

FİYATLARI "SONSUZ"

Dünyanın belki de en çok taklit edilen ürünü olan Louis Vuitton, 1854 yılından bu yana şık seyahat sanatının güçlü sembolü olarak tanınıyor. Louis Vuitton, Türkiye'de ilk mağazasını 1996'da Nişantaşı'nda açtığı anda mağaza önünde kuyruk oluşmuştu. Türkiye'de sadece hazır çanta satmayan Louis Vuitton, özel sipariş de alıyor. Çantaların fiyatları bin 500 dolardan başlarken özel siparişlerin

fiyatları tahmin edilemeyecek rakamlara çıkıyor. Fiyatları tanımlayanlar, “1.500 dolardan sonsuza” terimini kullanmayı tercih ediyor. Üst fiyat limiti sonsuz markalardan birisi de Tiffany& Co. Şirketin yönetim kurulu üyesi Dilek Erten, yeni ürünlerin yılda bir ya da iki kez yapılan çok özel bir defileyle tanıtıldığını söylüyor. Fiyatlırsa 30 bin dolardan başlayıp “sonsuz”a doğru gidiyor!

Türkiye’de de satışa sunulan Nokia’nın kardeş şirketi Vertu cep telefonları da 30 bin euroluk fiyatına rağmen gördüğü ilgiden memnun. El yapımı, safir kristal ekranlı, yakut taşlardan oluşan telefonu, piyasaya çıktığı mayıs ayından bu yana Süzer Holding’in

veliahtı Baran Süzer’in de dahil olduğu 100 Türk satın almış.

Şaşalı yaşama bir örnek de, Türkiye’nin önemli ailelerinden birinin özel jetinde baş hostes olarak çalışmış Diana’dan:

“Yılın sadece 6 ayı çalışıyordum. Ancak çalıştığım aylarda 24 saat her an çalışmaya hazır oluyordum. Cebimde bir çağrı cihazı vardı. Gece bir anda Milano’da alışverişe gitmek isteyebiliyorlardı. Birkaç kez iş saatleri dışında ünlü ayakkabı mağazalarına ya da dükkanlara gittiğimiz oluyordu. Dükkanın sahibini arayıp dünyanın en ünlü alışveriş merkezlerindeki bazı mağazaları açtırabiliyorlardı.”

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com

www.kurtuluscephesi.org

www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

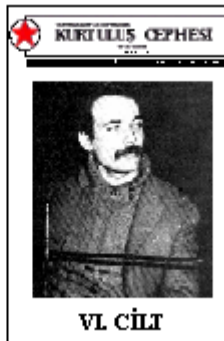
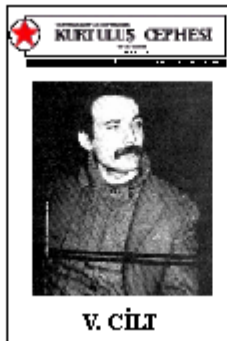
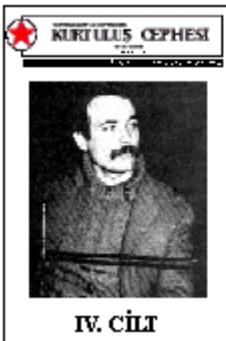
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN : KESİNTİSİZ DEVRİM II-III
THKP-C/HDÖ : TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I
İLKER AKMAN: MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ
THKP-C/HDÖ : OLİGARŞİ NEDİR?
THKP-C/HDÖ : MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III
THKP-C/HDÖ : THKP-C/HDÖ VE 15 YIL
THKP-C/HDÖ : POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ
THKP-C/HDÖ : GRAMSCİ ÜZERİNE
THKP-C/HDÖ : REVİZYONİZMİN REVİZYONU
THKP-C/HDÖ : ULUSAL SORUN ÜZERİNE
THKP-C/HDÖ : “BDS”: BİR PRAGMATİK SAPMA
THKP-C/HDÖ : “YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE
THKP-C/HDÖ : ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]
THKP-C/HDÖ : DEVRİM PROGRAMLARI
THKP-C/HDÖ : RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER
THKP-C/HDÖ : ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ
THKP-C/HDÖ : PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]

LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]

Tarihte devrimci düşünürlerin öğretileri ile, kurtuluşları için savaşım veren ezilen sınıflar önderlerinin öğretileri başına birçok kez gelen şey bugün de Marks öğretisinin başına geliyor. Egemen sınıflar, sağlıklarında büyük devrimcileri ardı arkası gelmez kısıcılıklarla ödüllendirirler; öğretilerini, en vahşi düşmanlık, en koyu kin, en taşkın yalan ve karaçalma kampanyalarıyla karşılarlar. Ölümlelerinden sonra, büyük devrimcileri zararsız ikonlar durumuna getirmeye, söz uygun düşerse, azizleştirmeye, ezilen sınıfları “teselli etmek” ve onları aldatmak için adlarını bir hâle ile süslemeye çalışırlar. Böylelikle, devrimci öğretileri içeriğinden yoksunlaştırılır, değerden düşürülür ve devrimci keskinliği giderilir. Burjuvazi ve işçi hareketi oportünistleri, bugün işte marksizmi “evcilleştirme” biçimi üzerinde birleşiyorlar. Öğretinin devrimci yanı ve devrimci ruhu unutuluyor, siliniyor ve değiştiriliyor. Burjuvazi için kabul edilebilir ya da öyle görünen şeyler, ön plana çıkarılıyor ve övülüyor. Bugün bütün sosyal-şovenler, -gülmeyin!- “marksist”tirler. Ve daha dün dek marksizmin kökünü kazıma işinde uzmanlaşmış burjuva Alman bilginleri, şimdi bir soygun savaşının yürütülmesi için son derece iyi örgütlenmiş o işçi sendikalarını eğitecek bir “ulusal-Alman” Marks’tan gitgide daha sık sözediyorlar!

Lenin, *Devlet ve Devrim*.